

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Indhold: Bort Program. — Sophus Michaëlis: Den gamle Skole. — Ddenseaner-Samfundet. — Prof. Dr. phil. F. Rønning: For et halvt Aarhundrede siden. — Rektor H. St. Holbæk: Johan Henrich Tauber. — Sagfører Esman: København eller Ddense. — Gamle Ddenseanere. — Ddenseaner-Samf. s Medlemsliste. — Ddenseaner-Samf. s Lov. — Den overordentlige Generalfors.

1. Aarg.

September 1926

Nr. 1

Bort Program.

Saa er da „Ddenseaner-Samfundet“ dannet, og efter den Tilslutning, Tanken fik baade fra ældre og yngre Ddenseanere, kunde Samfundet utvivlsomt have været stiftet for mange Aar siden. Der var over det konstituerende Møde en Stemning, som lover godt for Fremtiden.

Den foreløbige Bestyrelse, der blev valgt den 5. Marts, har væsentligt haft den Opgave at skaffe Samfundet saa mange Medlemmer som muligt. Det er lykkedes at faa 278 Medlemmer, men dette er naturligvis langt fra tilstrækkeligt. Ganske særlig kniber det for Bestyrelsen at faa fat i de forhenværende Disciple, der ikke har taget Studentereksamen; hjælp os at finde dem og fortæl dem, at „Ddenseaner-Samfundet“ er stiftet og venter paa deres Tiltræden.

I Lovenes § 2 siges det, at Formaalet er at bevare og udvikle Sammenholdet mellem forhenværende Disciple fra samt nuværende og forhenværende Lærere ved Ddense Katedralskole. Den første af de i Lovene angivne Beje hertil er at „afholde Sammenkomster for Medlemmerne enten i København eller i Ddense“. Bestyrelsen har allerede paa det konstituerende Møde faaet Tilslutning til, at den første Sammenkomst skal afholdes nu i Efteraaret, og her har da straks meldt sig Spørgsmaalet: København eller Ddense. Dette Spørgsmaal anfaa Bestyrelsen det for rettest at lade Medlemmerne afgøre ved en Afstemning, og Afgørelsen er nu for denne Gang truffet til Fordel for Ddense.

Lovene angiver derefter, at Formaalet skal søges opnaaet ved at fremme „Udgivelsen af trykte Meddelelser vedrørende Ddense Katedralskole, dens tidligere Lærere og Elever“. Idealet er at søge fremstaaet biografiske Meddelelser om samtlige

Lærere og Elever, foreløbig i alt Fald for den Tid, der endnu har efterlevende iblandt os, som kan hjælpe med at fremstaae Minderne om dem, der er gaaet bort, saaledes at kommende Generationer kan bevare en Kammeratskabsfølelse ikke alene for deres nærmeste Kammerater, men for alle dem, der er udgaaet fra Skolen i den By, hvor vi har tilbragt uforglemmelige Aar. Nærværende Nr. af Tidsskriftet gør en Begyndelse i saa Henseende, og Bestyrelsen opfordrer alle, der kan og vil yde Bidrag hertil, om at indsende saadanne Bidrag, og navnlig retter vi denne Opfordring til de ældre, der kan hjælpe os med at falde de svundne Tider tilbage.

Endelig siger Lovene, at Samfundet skal søge at opsamle Fonds til Understøttelse og rentefri Laan, til Rejselegater o. lign. Bestyrelsen har vedtaget at henlægge til saadanne Fonds de livsvarige Medlemmers Bidrag — foreløbig 600 Kr. Det er naturligvis kun en lille Begyndelse, men der findes sikkert indenfor Samfundets Rækker mange, som baade har Evne og Vilje til at yde et Bidrag hertil. Bestyrelsen opfordrer saadanne Medlemmer til at vise deres Kærlighed til den gamle Skole og deres Interesse for Samfundet ved at tilsende Bestyrelsen Bidrag, som kan henlægges i det angivne Djemed.

Og saa til Slut blot dette: Intet vil være Bestyrelsen kærere, end om Medlemmer, der har gode Ideer, som kan fremme Samfundets Formaal og Bæst, vil gøre Bestyrelsen delagtig deri. Bestyrelsen vil med Glæde tage imod alle Bink i saa Henseende og gøre, hvad den formaar for at føre dem ud i Livet.

Velkommen i „Ddenseaner-Samfundet“. Velkommen til kammeratligt Samarbejde.

Den gamle Skole.

Du gamle „sorte Skole“,
vor Barndoms Katedral,
lad vore Minder sose
sig i din Højtidsaal,

istemme Morgensangen
saa morgenfrisk som før
og strømme gennem Gangen
til Kladsens aabne Dør.

Den sorte Tavles Flade
os venter med sit Kridt.
Dy paa Katedrets Stade
der knirker kende Skridt.

Se, Messer lægger Uhret
foran sig til Kontrol:
Brat sidder vi i Buret,
herr Cicero i Bold.

I Heksametre fløjter
Homér sin Poesi,
mens Hjernen frigjort fløjter
til Naen i det Fri.

Elektricismaskinen,
Fysikens Himmerig
Broslagning over Rhinen
i Cæsars Gallerkrig.

Igen en lille Duffert
i Dder af Properts
Til Kontra fat en Huggert:
Hug Kvart! Parér Dybtets!

Oldnordisk Sagatyding
Flerstemmig Sang tilslut
Saa rykkes ud til Skydning
med Mustedonner-Krudt.

Taknemligt Mindet traver
i Ddins-Byen ud,
besøger Naens Haver
og hilser paa St. Knud.

Nu blæser sammen Garden
vor Barndoms Katedral:
Vi lægger an Rokarden
i Mindets Højtidsaal.

Sophus Michaëlis.

Denseaner-Samfundet.

Den første Gang Tanken om Dannelsen af et
Denseaner-Samfund gav sig et praktisk Ud-
slag, var da 5 gamle Dense-Studerter ved deres
40 Aars Jubilæum i Oktober 1924 enedes om
at søge oprettet en Sammenslutning af Dense
Katedralskoles Lærere og tidligere Elever. De 5
Dense-Studerter af Aargang 1884, der tog Ini-
tiativet hertil, var Direktør Sophus Agerholm
og Ingeniør S. A. Faber, København, Provst
Simon Hansen, Helsingør, Overlæge Einar
Kollesgaard, Dense, og Forfatter Sophus
Michaëlis, København.

Det varede imidlertid nogen Tid, inden de
henvendte sig til en større Kreds. Der var et ikke
ringe Arbejde at gøre for at fremstafte de for-
nødne Adresser, og i saa Henseende ydede Rektor
H. S. Holbeck en væsentlig Hjælp. Han var i
høj Grad interesseret for Tanken og stillede be-
redvilligt et betydeligt Materiale til Disposition
til Dplysning om, hvem der var udgaaet som
Studerter fra Dense Katedralskole. Gennem Hen-
vendelser til en eller flere Studenter fra hvert Aar,
gennem Undersøgelser i gejstlig, juridisk og stats-
videnskabelig Stat, Undersøgelser paa Biblioteker
og gennem private Dplysninger lykkedes det at
fremstafte Navne og Adresser paa ca. 700 Stu-
denter fra Dense Katedralskole. Til dem udsendes
der den 26. Februar 1926 en saalydende Ind-
bydelse:

„Til tidligere Elever i Dense Katedralskole.

Gennem mange Aar har der bestaaet Sam-
menslutninger af forhenværende Elever ved de
forskellige Latinskoler. Man har herigennem ved
bestedne selfkabelige Sammenkomster søgt at
vedligeholde Forbindelsen med gamle Kamme-
rater, og adskillige Samfund udgiver ogsaa som
et Bindeled mellem tidligere Elever periodiske
Smaaafkrifter, enkelte Skoler større regelmæssige
Publikationer.

Den eneste større Latinskole, der aldrig har
haft en Elev-Sammenslutning, er Dense Kate-
dralskole.

Vi undertegnede Studenter fra 1884 beslut-
tede ved vort 40 Aars Studenterjubilæum at
søge oprettet en Sammenslutning af Dense
Katedralskoles Lærere og tidligere Elever —
og denne Tanke blev tiltraadt og støttet af Sko-
lens nuværende Rektor — og vi tillader os
herved at indbyde Dem til et Møde om Sagen

Freitag den 5. Martz Kl. 8 Aften Vestervoldgade 113, København. Vi vil ved denne Lejlighed nærmere redegøre for vort Forslag og fremlægge Udkast til foreløbige Love for et Denseaner-Samfund, hvis Tanken skulde vinde Tilslutning.

Vi beder alle tidligere Elever fra Skolen, som maatte være i Stand dertil, om at give Møde og medtage Kammerater, og vi henstiller til dem, der ikke kan komme til Stede — og da ganske særligt de udenfor København bosatte — at meddele medunderskrevne Sophus Agerholm (under Adresse: Vestervoldgade 113, København), om De kan tiltræde Tanken; De skal da modtage nærmere Meddelelse om Mødets Udfald.

Bel mødt Freitag den 5. Martz!

Sophus Agerholm,
Direktor,
København.

S. A. Faber,
Ingeniør,
København.

Simon Hansen,
Vrovs,
Sellingør.

Einar Vollesgaard,
Overlæge,
Odense.

Sophus Michaëlis,
Forfatter,
København.

Tiltrædes af:

H. S. Holbeck,
Rektor
ved Odense Katedralskole."

Det viste sig straks efter Udsendelsen af denne Indbydelse, at Tanken om Dannelsen af et Denseaner-Samfund fandt Genklang mange Steder. I de følgende Dage strømmede det ind med Sympatitilkendegivelser fra Folk, der ikke personlig kunde komme til Mødet den 5. Martz. Inden Mødet afholdtes, havde man i Realiteten Tilslutning fra ca. 100 tidligere Elever, forsaavidt det blev besluttet ved Mødet at danne et Denseaner-Samfund.

Mødet den 5. Martz holdtes i Dansk Arbejdsgiverforenings Hovedbestyrelsesaal, som velvilligt var stillet til Indbydernes Raadighed, og fra hvis Række Sjælen i Soraner-Samfundet, i Vaches Maleri skuede ned paa Denseanererne, der nu vilde træde i Soranernes Spor. Det kneb med at skaffe Plads i Salen til dem, der var mødt, og mange maatte nøjes med Staaplads. Den ældste tilstedeværende Jurist, forhenværende Universitetsforvalter Jens Petersen, valgtes til Dirigent, og Direktør Agerholm fremlagde paa Indbydernes

Begne Tanken om Dannelsen af et Denseaner-Samfund. Der udspandt sig en livlig Diskussion, som sluttede med, at man paa Forslag af den ældste tilstedeværende Denseaner, Professor H. A. Feilberg, Student fra 1863, enstemmig vedtog at danne et Denseaner-Samfund.

Udvalget forelagde derefter et Udkast til foreløbige Love, og efter en længere Diskussion, hvori en Mængde af de tilstedeværende deltog, vedtog man foreløbige Love, der findes andet Steds i Bladet.

Endelig valgtes man en foreløbig Bestyrelse, som efter Forslag fra Forsamlingen kom til at bestaa af de fem Indbydere og Rektor H. S. Holbeck samt endvidere forhenværende Universitetsforvalter Jens Petersen, Fuldmægtig, cand. jur. W. Elmquist og Stud. mag. Sven Krogh; til Bestyrelses-Suppleanter valgtes Direktør C. E. Nissen og Professor Absalon Larsen, til Revisorer Grosfererne J. Walslev og Georg Waidtlow og til Revisor-Suppleanter Fabrikanten Jørgen Fenger og Hermand Mogensen.

Ved et samme Dag afholdt Bestyrelsesmøde valgtes Agerholm til Formand, Jens Petersen til Kasserer og Elmquist og Krogh til Sekretærer.

For et halvt Aarhundrede siden.

Skoleminder fra Odense Katedralskole.

Af

Prof. Dr. phil. F. Rønning.

Hvorfra kom Tanken om, at jeg skulde i Latinskolen og studere? Det staar for mig, som var det en eller et Par af Lærerne ved Realskolen i Afsens, der først bragte Tanken frem. Jeg var Skolens Dukt. I alle Tilfælde, i Foraaret 1864 blev det besluttet, at min Livsbane skulde lægges den Vej. Skønt der først begyndtes paa Fransk i III studerende Klasse i Odense Katedralskole — den Klasse, hvori jeg ønskedes optaget — blev det dog bestemt, at jeg forinden skulde lære Begynderfagene i Faget; det vilde jo altid være en Hjælp, især hvis jeg var noget bag efter i andre Fag. Jeg mødte saa et Par Gange om Ugen, om Morgenen inden Skoletid, hos Kateket Erlandsen, og medens han nød sin Morgenkaffe, konjugerede jeg: j'ai — tu as — il a etc.

Det var en spændende Tid; jeg skulde jo møde til en Dptagelsesprøve, eksamineres paa Kryds og tværs af rigtige Latinskoledrere. Den Tanke kunde nok faa det til at bævre inden i én. Fader tog mig med ud til Odense, og Onsdag d. 6. Juli Kl. 8 Morgen sad jeg saa oppe i et af Latinskolens Klasseværelser, mens den ene Lærer efter den anden kom ind og rodede rundt i min Rundskabskiste; jeg mindes fra denne Ansøgning kun, at det gik galt med Hovedstaden i Brasilien; jeg troede, jeg havde begaaet en Kriminalsynd, og var noget benøvet efter Overhøringen i Geografi. Jeg slap imidlertid igennem og blev optaget i III studerende Klasse. Glade over Sejren drog Fader og jeg igen tilbage til Åsens, hvor jeg havde en prægtig Sommerferie, gærende af Forventning om det eventyrlige, som jeg gik i Møde.

Skoleaaret begyndte Mandag d. 25. August. Jeg blev sat i Pension hos en Enkefru Petersen, hvis Mand tidligere havde været Mægler i Åsens. Hun boede i et lille Hus i Frederiksgade. Der var et lille Forhus, hvor hun og to ugifte Døtre boede, bag det en lille Gaard med et Hønseshus, og paa den anden Side den et lille Vaghush med tre Værelser. Det ene havde to Brødre (Jpen*), og saa Latinskoledrengene; skilt fra det ved en Gang laa et andet, som blev min Hjemstavn, og gennem det kom man ind i det tredje Værelse, der førte ud til en lille Have og gjorde Tjeneste som Havestue.

Skolebøgerne blev købt i Overensstemmelse med Skolens Program, og med hele Stabelen under Armen vandrede jeg den fastsatte Dag ind til den store graa Kaserne**) i Graabrødrestræde, der skulde være min aandelige Hjemstavn i hele 6 Aar. Bygningen var blevet opført en Snes Aar tidligere, og ved dens Indvielse sang man:

Med festligt Sind, med hellig Glæde
i dette Tempel ind vi træde.

Nu skal paa Ordets stærke Vinge
med Kraft, med Liv sig Anden svinge
og gennem dine Sale gaa — — —

Et smukt „Program“, det maa man sige! Men det festlige Sind og den hellige Glæde, hvormed Hundreder af Drengene gennem Aarenes lange Løb traadte ind i dette Tempel, kunde visstelig langt, langt fra naa op paa Højde med Programmet. Og naar et Slutningsfor i Indvielseskantaten tilføjede:

Sign Ordet paa hver Lærers Løbe!

*) Den ene af dem var P. E. Jpen, Forfatteren af en tykt Ord- bog m. m.

**) Den nuværende Postgaard.

saa blev Betsignelsen for adskilliges Bedkommende kun saa som saa.

Naar man var kommet gennem Indgangsdøren, stod man i en efter Forholdene ret imponerende Forhal*). Til højre førte nogle Trin ned til Peddellens Kælderlejlighed; lige for var der en lav, men bred Trappe — saa bred som hele Forhallen — op til en lang Platform; herfra gik til venstre en Dør ind til Rektors private Lejlighed, lige for var Døren til hans Studerværelse; højede man til højre, kom man forbi Naturhistorieværelset op til 1. Sal. Var man naaet op paa Trappeaffatsen, havde man til højre „Solennitetsalen“, til venstre Lærerværelset og omtrent lige for en lang Gang med Klasseværelser paa begge Sider. Til venstre, naar man gik hen ad den, var „Realisterne“ anbragt — ud til Gaden — og til højre „de studerende“ — ud til Gaarden. At den studerende Afdeling saa dybt ned paa „Bukkene“ ovre paa den anden Side Gangen, er en Selvfølge, og paa Legepladsen passede hver af de to Afdelinger sig selv, med mindre de sloges indbyrdes.

Klassebedelingen var saaledes: Først 2 Fællesklasser; her var man — for at tale filosofisk — endnu paa det „indifferentes“ Stadium, hvor der ikke var nogen egentlig Forskel paa „godt“ og „ondt“. „Differentieringen“ begyndte først, naar man ved Udgangen af 2. Fællesklasse stod paa Skillevejen og skulde træffe det afgørende Valg: Vil du gaa Bejen til højre, ind i den studerende Afdeling, der hvor Bejen stiger og stiger lige op til VII A, til Studentereksamen, til — — —. Eller vil du slaa ind paa Bejen til venstre, den der fører ned i „Bukkene“s Fold, Realist-Klasserne, og til „noget paa et Kontor“.

Af de sidstnævnte var der 3: III, IV og V Real-klasse.ovre paa den anden Side fandtes de studerende Klasser: III, IV, V, VI og VII (hvoraf dog III paa Grund af Pladsmangel var anbragt paa Realist-Siden). VII var delt i 2 Afdelinger: VII B (den nederste) og VII A (den øverste). De havde — o Kædsel for et moderne pædagogisk Sind! — fælles Undervisning i: Religion, Dansk, Latin, Græsk og Historie; medens de undervistes hver for sig i Fransk, Engelsk, Naturlære og det valgfrie Fag Hebraisk. Undervisningen i de tre sidstnævnte Fag begyndte først i VII B.

Jeg var som sagt blevet optaget i „III stu-

*) Et Par af de i det følgende meddelte Træk af Livet i Denske Katedralskole er laant fra nogle skriftlige Dptegneller af min snerarlige Gambo og Skolekammerat Sofus Balslev, nu Præst i Sønderbo i Nordbyen. Bl blev først Klassekammerater i VI Kl. Han var en Præstion fra Kørrebroy.

derende"; Klasseværelset var det sidste paa venstre Haand af Gangen. I dette Klasseværelse blev jeg altsaa anbragt, da jeg mødte op Mandag Morgen. Vi var i alt 20 Elever; af disse havde nogle gennemgaaet de to Fællesklasser og var naturligvis som gamle paa Pladsen lidt „seige“ over for de landlige Grønstillinger, der til en Begyndelse var noget forfjamskede i det. Af de 20 har imidlertid her kun de Interesse, som ikke „faldt af paa den“ under den lange Drknevandring fra III studerende og til VII A og examen artium. Det var kun en lille Skare paa 7, der naaede ind i det forjættede Land. De anføres i Bogstavorden: Nic. Bang (f. ²⁶/₂ 52), en Præsteføn fra Akkerup (Vestsyen); han var blandt de gamle, verdensfarne, da han var blevet optaget i 1. Fællesklasse i 1862 (Genere Dampmølle-Direktør); L. A. Lange (f. ¹⁰/₁₀ 51), Søn af Proprietær L. paa Flintholm (Sydsyen), (Læge); E. F. Møller (f. ¹¹/₁₁ 49), Søn af Skibsbygger M. i Troense paa Taasinge; han var i Birkeligheden et Par Aar for gammel til at komme i III studerende og maatte have Dispensation (Præst); Michael Nielsen (f. ⁹/₇ 51), Søn af Proprietær N. paa Hedevigslund tæt ved Odense; han var blevet optaget i 1. Fællesklasse i 1861 (Sagfører); Niels Pedersen (f. ²⁸/₄ 50), Søn af Smed Peder Nielsen i Donges Høirup i Sydsyen (Læge); Theodor Rasmussen (f. ²⁹/₁₁ 52), Søn af Lærer R. i Sønderby og min Skolekammerat i Afsens (Præst); og endelig F. W. B. Rønning. Af de 7 var altsaa kun 2, Bang og Nielsen, „gamle“; vi andre var „grønne“.

Her, i disse Omgivelser, skulde jeg nu, i Henshold til Løftet i ovennævnte Festsantate, høre „Ordet stærke Binge“ suse; og det var jo Lærerne, fra hvis Læber Ordet skulde svinge sig gennem Templet's Sale.

Lærerne i Odense Katedralskole — jeg tager dem her under ét, selv om jeg ikke straks fik at gøre med dem alle — var i 1860'erne en ret blandet Befolkning. At gøre Ret og Skel overfor dem, er ikke let; jeg kommer jo til at dømme ud fra mine Skolebrenge-Erfaringer, som naturligvis ikke er de alleryaalideligste. De er i alle Tilfælde ensidige: sete med Skolebrenge's Øjne.

Sanglæreren, Schönberg, fik jeg ikke med at gøre. Ved Sangprøven, hvor det skulde afgøres, om jeg — der havde meget lidt „Dre“ og ikke meget „Stemme“ — skulde deltage i Sangundervisningen eller ikke, gjorde jeg mig hæderlige Anstrængelser for at slippe fri. Sanglæreren sagde ganske tørt: „Hør min Dreng, du behøver ikke at

anstrænge dig, du bliver kasseret.“ Af Tegnelæreren, „Kammerassessor“ Jastrau, er der ikke blevet andet tilbage hos mig end Billedet af en stilfærdig Mand, staaende i en Vinduesforbygning i Færd med at spidse Vlyanter. For øvrigt holdt jeg meget af Tegnetimerne, især da vi var kommet forbi de kedfommelige lige og skraa Streger, Kvadrater, Rektangler m. m., og jeg ser af endnu bevarede Kommebøger, hvor ibrigt jeg kopierede Billeder alle Vegne fra. — Hvad angaar Gymnastiklærerne, Holm og Laurigen, gælder der noget lignende om dem som om Tegnelæreren; deres Billeder er lige saa udvikkede som hans. Men ogsaa Gymnastiktimerne hørte til de solbeskinne Timer, særlig da vi oppe i de højere Klasser kom i Lag med Fægteøvelser. — Saa kommer vi til „Læsefagene“. Religion (3 Timer) i de lavere Klasser havde „Blaa“ (hans kristne Navn var Christensen, men da han gif med blaa Brillen, blev han naturligvis omdøbt til „Blaa“). Af disse Religionstimer er intet blevet tilbage, undtagen et vagt Minde om en uheldig Tilbøjelighed hos „Blaa“ til at dunke os oven i Hovedet med Ryggen af Lærebogen. Det Fag, som havde det største Timetal, nemlig 9, var naturligvis Latin. Dette vigtige Departement varetoges af „Chimes“ (Navnets Oprindelse usikker), ogsaa kaldet „Smedden“ (han dundrede i Pulten og paa Elevernes Hoveder). Hans borgerlige Navn var Silfverberg. Han var en Terper af Rang og havde Ry for sin store Evne til at lægge en næsten uroffelig Grundvold for den Fløj af „Templet“, hvori Latinen skulde trone. Rasmussen: „Amnis, axis etc.“ var hans Bravour-Nummer. — Dansk maatte nøjes med beskedne 3 Timer. Læreren var H. H. Lefolii (Skolenavn „olim“, saa vidt jeg erindrer, fordi han udtalte dette latinske Ord „aalim“). Han var en ejendommelig Personlighed. Klassisk Filolog, men samtidigt meget optaget af Nordens Oldtid; han havde bl. a. udgivet „Fortællinger og Sagaer for Børn“ (1860—61) og „Niels Sage genfortalt“ (1863). Han glødede for Saga-Tiden og fortalte os af og til uden for Dagsordenen en Saga. Dette skulde være en Fest for os. Engang vi havde været meget floje, truede han os med, at blev det ved, saa fik vi ikke flere Sagaer — og vi var saa revnende lige glade, om vi aldrig mere i vort Liv skulde høre en Saga. Den Mand, der skulde svinge sig gennem Templet's Sale, havde aabenbart ikke faaet os ruffet op. Lefolii var en Mand med en varm Fædrelandsfølelse og vilde gerne lære os gode Fædrelandsfange. Jeg

kan endnu se ham staa i sin Yndlingsstilling foran Katedret oven paa Klafsens Jernspyttebakke, vippende frem og tilbage, og med en tordnende Nøst deklamere:

Det rumler og det rasler hen ad Flensborg Landevej,
der kommer Artilleriet med Støj og Hurlumhej — — —

Lefolii havde en alvorlig Trang til at faa noget ud af sit Arbejde; men der kom langt fra det ud af det, som man kunde have ventet. Grunden var den: Hans Sind var saa ustyrlig heftigt, at han fjernede Vørnene fra sig, ja han kunde til Tider næsten jage dem fra Sans og Samling. Hans Tordentaler begyndte jævnlig med en Salut, som mange af hans gamle Elever kunde huske ordret, længe efter de havde forladt Skolen; den lød: „Det er en Spot og en Spø, og en Skam og en Skændsel og en Skanda—ale!“ Engang havde han i Heflighed givet en Elev nogle Lus-singer for nogle formodede Dpster. I Frihvar-teret sit han imidlertid oplyst, at den paagældende Elev ikke var den skyldige. Pludselig kommer han marcherende ind igen: „Jeg har nu faaet Klarhed over, N. N., at jeg har gjort dig Uret; jeg gør dig en Undskyldning.“ Klassen stirrede maa-bende paa dette Dptrin: at en Lærer virkelig vilde gøre en Dreng en Undskyldning! Vi følte dunkelt, at her var noget, som skulde respekteres; men det bragte os alligevel ikke i det rette Forhold til Lefolii.

Der var en anden Lærer, for hvem ogsaa Hef-tighed ødelagde afstilligt; det var Skolens Na-turhistorie-Lærer Vincens Strøm. Han havde et Navn, om just ikke et stort, som zoologisk For-fatter og udgav senere en meget brugt Skolebog i Botanik. En dygtig Mand paa sit Omraade, og sikkert med oprigtigt Ønske om at kunne lede Ele-verne ind i en Verden, der var saa dragende for ham selv. Men ogsaa her traade en voldsom Hef-tighed hindrende i Vejen. Jeg var altid i en tryk-ket Stemning, naar jeg vandrede ned til Natur-historieværelset i Stueetagen. Strøms Lus-singer var berømte eller berygtede. At jeg i min Skole-tid kun havde meget ringe Interesse for Natur-historie hjalp jo heller ikke paa Sagerne. Han afstøede alt, hvad der var „radikalt“, „rødt“, paa Landslivets og Politikkens Omraader. Da jeg engang i 1880'erne var Censor ved min gamle Skole, faldt Samtalen under Rektor-Frokosten paa mine gamle Lærere, deriblandt Strøm; Rek-tors Søster udbrod da: „Ja, han hader saamænd endnu den Dag i Dag alt, hvad der er „rødt“ med

samme Styrke som i fordums Tider; selv et Stykke „rødt“ — ikke gennemstegt — Dfskød kan sætte ham i ligefremt Raseri“. — Strøm var for øvrigt ogsaa en Mand med poetisk Sans. Han var bl. a. Forfatter af Skolens Feskantate, der blev sunget ved Skolens Højtider, f. Eks. ved den aarlige „Translokation“, og naturligtvis selvskreven som Censor af de Elev-Sange, Skolens Valler og Skovture fremkaldte. Han Skolenavn var „Mini-mum“ (han yndede at titulere os „Minimums-Kandidater“) eller „Fader Hm!“ (han rømmede sig hyppigt og stærkt).

Strøm var gift med en Søster til en anden af Skolens Lærere, Chr. G. W. Faber, en Søn af Ddenses tidligere Biskep. Faber var udgaaet fra et dannet, aandsinteresseret Hjem, var selv vel-begavet og havde taget en „fin“ teologisk Attestats. Senere havde han rejst et halvandet Aar i Ud-landet og var optraadt som Forfatter; han havde holdt nogle offentlige Foredrag i Ddens over den italienske Malerkunsts Historie og ladet dem trykke som Manuskript. Hans Skolenavn var „Sløs“, fordi han hyppigt benyttede Udtrykkene „sløse“, „Sløseri“, naar Eleverne, enkeltvis eller klasse-vis, skulde have en Dpstrammer.

Han havde Religionens-Undervisningen i de højere Klasser; og det var ikke opmuntrende Tider. En-gang skulde vi gøre Rede for de forskellige Vøger i Bibelen; han gik fra den ene til den anden, ingen kunde svare; endelig naaede Spørgsmaalet rundt til min Sambo Sofus Valdslev, Resultatet blev det samme, men da han sad bekvemt nær ved Ka-tedret, fik han en Lus-sing som Belønning og blev sat ud paa Gangen. Han var da 15 Aar gammel. Et andet Dptrin i en af hans Religionstimer; det fandt Sted i 6. Klasse, det tredjeste Skole-aar. En Elev faar Spørgsmaalet: „Hvor blev Jesus født?“ Svar: „Nasaret“. En uhyggelig Stilhed; derpaa kommer Spørgsmaalet igen med en noget skarpere Klang. Svaret lader vente paa sig, men kommer til sidst meget tøvende og usikkert: „Nasaret“. Atter Stilhed; derpaa en brat Kom-mando: „Kom her op“ (til Katedret). I en kold, ildevarslende Tone lyder Spørgsmaalet for tredje Gang: „Hvor blev Jesus født?“ Synderen føler jo godt, at noget er forkert, men ved ikke andet at gøre end fremstamme et meget forknyt: „Na—Na—Nasaret“. — „Betlehem, dit Fæ.“ lød Sva-ret, ledsaget af en knaldende Lus-sing. Saaledes forkyndtes „det glade Budskab“ for 15 Aars unge Menneſter i Ddenses Katedralskole omkring 1867. Standsede man her, vilde man imidlertid give

et forkert Billede af Faber. S. Balslev har fortalt følgende lille Oplevelse: Engang var der i en Religionstime Tale om BARNEDAABEN; Faber fremhævede, at den som sin Forudsætning krævede kristelige Hjem, men tilføjede han, den Forudsætning mangler jo desværre ofte. Saa faldt Balslev ind (han var jo Præsteson, og maatte altsaa formodes at være noget af en „Sagkyndig“ paa dette Omraade): „Men saa træder Skolen til“, (han vidste vel, at det var det programmæssige Svar). Da fik Faber Læreren i Djnene og sagde noget saadant som: „Ja, Gud hjælpe os for Skolen!“ Det var en anden Faber, som talte her, end ham, der havde meldt „det glade Budskab“ med en Kusning; og det var nok den rigtige Faber, han der med et bittert Suk maatte tænke paa, hvor lidt han selv havde evnet at tale med Børn om Kristendommen. Men hvor mange Lærere var der dengang, som evnede det?

Her er en anden lille Oplevelse. 6. Klasse vilde gøre en Skovtur til Herteminde Klint, og saa fik vi den Idé at indbyde en Lærer til at tage med os. Men hvem skulde det være? Valget faldt paa — Faber. Drengene er nu tit ikke saa daarlige Dommere, paa deres egen instinktive Maade. Vi havde, maaske lidt dunkelt, følt, at der bag ved Læreren „Sløs“ var et Menneske, som der var noget godt ved, noget vi kunde lide. Det blev en fornøjelig Tur. Da vi i Char-à-banc'en rullede ud af Ddense, tændte Faber sig en Cigar, idet han med et Smil tilføjede: „Men J „behøver“ ikke gøre det samme“. (7. Klasse havde Lov til at ryge paa en Skole-skovtur; 6. Klasse stod endnu uden for og stirrede ind i det forjættede Land). Faber var meget fornøjelig; han fortalte os, at han havde været i Paris paa en Tid, da der havde været alvorlige Uroligheder. Han var paa Bejen til sit Logi, da han pludselig saa Barrikader begyndte at rejse sig. Det kan nok være, vi lyttede. Dette at høre én, der „næsten selv havde været med“, fortælle om Barrikader m. m., det var jo noget helt andet end at læse om dem i Kosfods Verdenshistorie.

Mon det, at vi valgte Faber, hang sammen med følgende morsomme lille Begivenhed; jeg er for Nesten ikke sikker paa, om den gik forud for eller kom efter Skovturen. Til et Skolebal havde Faber skrevet en Sang om alle Lærernes Dgenavnne. Den blev foredraget ved Bordet og blev modtaget med stormende Jubel af Eleverne og med noget stramme Smil af adskillige Lærere. Mennesket Faber var saa frigtort en Natur, at han ved en given Lejlighed kunde smøge Læreren

af sig. Og det kunde vi Drengene nu godt værdsætte paa vor Vis.

Og ét Forhold endnu: Da vi rykkede op i 7. Klasse, fik vi ham til Lærer i dansk Litteraturhistorie, et Fag der havde hans Hjerte. Det var intet Eksamenfag, og dog var der lydhøre Drer, naar han talte om Dehlenschläger og Ingemann, om Bjørnson og Henrik Ibsen, eller læste Bærker af disse Digtere op for os. Fabers Ungdom var faldet i Slutningen af vor „litterære Guldalder“, og han oplevede dens Hændelse i 1850'erne og 1860'erne. For ham stod det, som var vi dalet fra „en straalende Top“. Denne Følelse fik engang et ejendommeligt Udtryk. Han var i sin Skildring naaet ned til Samtiden — da udbrod han pludselig: „Ja, det staar skidt til med den danske Litteratur i vore Dage! Og er der nogen af jer, som sidder inde med noget, saa kom med det, naar jeres Tid engang kommer. Der er haardt Brug for noget nyt“. Det bevægede sig saa underligt i mere end ét Sind; her sad jo dem, der alt havde vundet et Navn som Sanger ved Skoleballe eller Skoleforeture. Hvem kunde vide om ikke —

Som Lærer i Matematik havde vi i de lavere Klasser Jonas (Johansen); han staar i min Erindring som en lille Mand med et stridt rødt Dverskæg, som han hvert Øjeblik „rubbede“ med højre Haands Pegefingert, livlig og uden Lærers Højtidelighed. Oppe i de højere studerende Klasser blev han afløst af Kragh, en lang Skikkelse med et magert, blegt, næsten dødningsblegt Ansigt, en ren Modsatning til sin lille vævre matematiske Kollega. Han var rolig og afmaalt i sin Fremtræden, han tordnede ikke og dundrede ikke i Katedret, men at gøre Sjov i hans Timer faldt ingen paa. Han havde intet Dgenavn, betegnende nok. Blandt alle Lærerne var han den, hvis Personlighed gjorde stærkest Indtryk paa mig, skønt hans Fag var selve det upersonlige Bæsen: Matematik; og jeg mindes ikke, at han nogen Sinde gik uden for det og gav sig til at „moralisere“ for os. Og dog fik jeg — uden at jeg just ræsonnerede derover — et stærkt Indtryk af noget nobelt og rent i hans Personlighed. Paa den Maade „moraliserede“ han ganske vist. En Gang maatte han dog træde frem af sin tilbagetrukne Holdning. Det var blevet bestemt — hvad der dengang var noget ganske ukendt — at der skulde tales aabent med Eleverne i de øverste Klasser om de kønslige Spørgsmaal. Det blev Kraghs Hverv at gøre det i 7. Klasse. En bedre Mand kunde man heller ikke have valgt til det — men hvor faldt det ham

ikke svært! Jeg kan endnu se ham sidde med sit blege Ansigt i Katederstolen og næsten vride sig af Generthed; men der var blandt Eleverne ikke én, der godtede sig over dette, der var ingen uvoren Skelen til hinanden, men hos ikke faa en dyb Medfølelse med ham, fordi vi kunde se, han led ved at gøre dette Pligtarbejde.

Tysk=Læreren Haugsted har jeg ikke bevaret noget som helst andet Indtryk af, end at det var en Mand, som lærte os noget Tysk. Jeg kan ikke engang faa hans Skikkelse manet op af min Erindring.

Vogelsang underviste i Historie og Geografi: en spinkel, stilsfærdig Skikkelse, intelligent og interesseret for sine Fag. Han evnede dog ikke at gøre Historien levende for mig; Fejlen var maaste min. En Lærebog, der jo skal sige meget i faa Linjer, kan vanføseligt undgaa konventionelle Bendinger og „stiliserede Ghyfeligheder“. De var en Vederstyggelighed for Vogelsang; følgelig lærte vi dem ordret udenad og afleverede dem med stor Anstand. Jeg kan endnu se ham, naar han mærkede, at en af Tiraderne var i Anmarch, vinke afværgende med Haanden, og naar det ikke hjalp — hvad det selvfølgelig ikke gjorde — vende Ryggen til og trave henad Gulvet, trækkende ærgerligt paa Skuldrene. Allens Fædrelandshistorie havde f. Eks. denne Lækerbidsten: Et Drab kunde sones med Bøder: „men ofte krævede de nærmeste Frænder: „Blod for Blod“, en Tænkemaade, som en Faber, da man tilbød ham Bøder for hans Søns Drab, træffende udtrykte ved at svare, at han ikke vilde bære sin Søns Lig i sin Pengepung“. I indbyrdes Samtaler forbedrede vi naturligvis Teksten ved i Stedet for „Pengepung“ at sætte „Portemonnæ“ eller „Portemonniks“; men jeg mindes dog ikke, at denne Tekstændring blev anvendt ved Dverhøringen.

Men vi tog ogsaa til Takke med mindre fremtrædende Bidrag; f. Eks. hos „Kofod“: „Det viste sig, at Skrzyncki [naturligvis blev der gjort det mest mulige ud af denne umulige Samling Konsonanter] manglede det hurtige Overblik og den raske Bestemthed, som en Dvergeneral ej uden stort Tab kan savne“. „Moralen“, 3: det almindelige Ræsonnement, hvormed der sluttes, blev selvfølgelig særlig fremhævet i Gengivelsen. En Bending som denne om Leonidas: „Efter at have kæmpet som Spartaner iblandt Spartanere, segnede han — overmandet, ej overvunden — paa sine tapre Landsmænds Lig“, kunde der jo ogsaa nok gøres noget ud af.

Vogelsang havde endvidere Geografi, og dette Fag optog mig i min Skoletid i Grunden mere end Historie. Der blev fortalt meget til Lærebogens (Welschows) tørre Kendsgerninger, og jeg skrev flittigt op i et tykt Kollegiehæfte.

Saa var der Fransklæreren Sicé, en Original. Han var en begavet Mand og vandt et Navn gennem sine Studier af fransk Sprog og Litteratur. Desuden var han meget politisk interesseret, sad et Par Aar som Medlem af Landstinget og skrev jævnlig i Bladene. Men samtidigt var han i den Grad en Særling, at han var en Umulighed som Lærer. Han — der, i Forbigaaende sagt i 1860, 48 Aar gammel, havde giftet sig for 4. Gang — var et mægtigt Corpus, der altid lugtede af stærke Cigarer. Distræt var han i allerhøjeste Grad, og der fortælles mange Historier derom, den ene mere utrolig end den anden. I Klassen sad han sjælden oppe ved Katedret, gerne nede paa et af Bordene, med Fødderne paa Bænken og Ryggen til de halve af Eleverne. Han var overordentlig nærsynet og maatte holde Bogen lige op til Næsen. Hvad der foregik omkring ham, anede han meget lidt om. Hans Timer var en Gulbaldertid for grove Løjer og Spilopper. En af Eleverne havde paa sin Bænk opdaget et dejligt Søm; gned han sin Støvle mod det, kom der en gennemtrængende hvinende Lyd, der kunde jage Sicé op i en stummende Forbitrelse; men han kunde aldrig opdage, hvor Lyden kom fra: Synderen sad i en fuldstændig korrekt Stilling og med det ustyldigste Ansigt. En anden Dreng fik engang i Wordpladen lavet et lille Hul, som han kunde lukke med et Skodde. En Dag havde han før Timen sat en Oldenborre der ind; da Undervisningen var kommen i Gang, blev den sluppet ud. Sicé kunde høre dens Brummen, men var ikke i Stand til at udfinde, hvor den kom fra. Samme Forbryder havde engang været saa uvoren at smøre Blæk paa den Wordplade, paa hvilken Sicé plejede at anbringe Vagdelen af sine lysgraue Vokser. Undertiden kunde disse Drillerier give ham ligefrem Versærkerang, og saa var han ikke at spørge med. Han havde et Par vældige Labber, og hans Lussinger var ikke af dem, man gjorde Løjer med. En Dag blev han saa forbitret paa en Dreng, at han smed ham sin Lærebog lige i Ansigtet; vedkommende der var en meget ligevægtig Person, tog rolig Bogen op fra Gulvet og lagde den foran Sicé; han fik den igen lige i Synet, tog den atter op osv. osv. Engang gjorde en Klasse ham det saa broget, at han erklærede,

han ikke mere vilde læse med den. Han blev ganske roligt borte fra dens Timer. Rektor blev nødt til at gribe ind, og en Elevdeputation maatte afsted ud til hans private Vopæl (Bestergade Nr. 106) for at forsonde den vrede Guddom.

Silfverberg havde et skrøbeligt Helbred og døde i August 1866; hans Efterfølger blev Olafur Johansen, Islænder af Fødsel. Han var en net, elskværdig Mand, men ude af Stand til at tumle den vilde Vandtjuf. Hans stærkeste Reprimande, der blev fremført i en meget spagfærdig Tone, lød saaledes: „Saa nu gaar Konversationen igen nede paa bageste Vænt“. Det lød nærmest, som om han konstaterede en Kendsgerning, der egentlig ikke var noget at gøre ved.

Ved Udgangen af Skoleaaret 1865—66 forlod Lefolii Odense; han var blevet udnævnt til Rektor ved Viborg Katedralskole. I Steedet for ham kom cand. philol. Poul Christian Nielsen. Han var en mere moderne Lærertype. Det var ham en Hjertefag at komme i et naturligt, kammeratligt Forhold til Eleverne: han indbød dem til sit Hjem o. lign. Men det forstod vi ikke, og det led han under. Endnu vort Slægtled maa dø i Orkenen, hvor Krigsforholdet mellem Lærer og Elev var den af Naturen ordnede Tilstand.

Som sidste Figur i dette Billedgalleri, men ellers selve Skolens Topfigur, kommer Rektor i egen høje Person: Rudolph Henriksen. Han var født 1800 (i Schwerin) og ved min Indtræden i Skolen allerede 64 Aar gammel. Han havde vundet Universitetets Guldmedaille for Besvarelsen af en Prisopgave i Historie og senere disputeret for Magistergraden. Han havde udgivet forskellige lærde filologiske Arbejder, som vi naturligvis ingen Forstand havde paa, samt „Materialier til latinske Stile“, som vi „paa Embeds Begne“ skulde have Forstand paa. Hans Skolenavn var Mæsser. Han var en Filolog af den gamle Skole, uden Evne til at vække Elevernes Sans for Indholdet i Klassikerne. Det eneste, der i saa Henseende er blevet tilbage i min Erindring, er denne lille Scene: En af Horatius Oder skildrede Vinens oplivende Indvirkning; det fremkaldte nogen Muntrohed blandt Eleverne, men saa blev „Mæsser“ pludselig ivrig og udbrod: „J maa ikke tro, at naar man i Syden drikker noget Vin, at man saa straks bliver et fuldt Evin, nej, man bliver bare saa let, saa let . . .“ og saa stod den lille skaldede, næsten 70-aarige Rektor og viftede med Armene som en Fugleunge, der gør de første Forsøg i Flyvekunsten. En saadan Scene forstod vi at nyde,

adskilligt bedre end „Materialierne til latinske Stile“. I Timerne havde han gerne sin Plads nede midt i Klassen, siddende eller staaende med Ryggen til et af Skolebordene. Naar saa en Elev var blevet eksamineret, trippede han op til Katedret for at indføre sin Karakter i Protokollen*), gerne under dette Akkompagnement: „Na, aa, vi er saa tynde saa tynde“. Engang løb han sig fast i den smalle Paasage mellem Katedret og det øverste Skolebord, men fortsatte gladeligt med Akkompagnementet: „Vi er saa tynde osv.“

Vedst huster jeg „Mæsser“ i to Situationer, der indtraf hver Skolebag. Den ene er denne: Man kendte selvfølgelig ikke dengang noget til, at Eleverne gik pænt og roligt op fra Legepladsen, ordnede klassevis. I det Djeblig Klokker lød, stormede hele Pladsens Befolkning hen imod den temmelig smalle Dør, der førte ind til Trappen; og her opstod der altid et vildt „Haandgemæng“. Naar Massen var blevet presset gennem den smalle Indgang, fuste den op ad Trappen som en brusende Strøm; og oppe paa Trappeaffatsen ud for Lærerværelset stod saa „Mæsser“ med sin lange Pibe i Munden og søgte at lede de oprørte Bunde ind i et roligere Leje.

Naar vi saa var kommet til Sæde i Klasserne, patrouillerede han op og ned ad den lange Gang mellem dem for at holde Dje med Spektakelmagerne, til Lærerne kom. Riggede vi, efter et larvende Udbrud, hen til Døren, funde vi være temmelig sikre paa gennem dens Glasrude at se ham staa ude paa Gangen, Piben i den venstre Mundvig, den højre Haands oprakte Pegefingre svajende bebrejdende fra den ene Side til den anden, medens Hovedet paa en egen selvopgivende Maade fulgte dens Bevægelser. Undertiden kom han paa sine ransagende Togter ind i en Klasse; hans første Blik var saa hen til den sorte Tavle, der jævnlig var deforeret paa en Maade, der ikke havde et strengt pædagogisk Formaal. Paa hans Spørgsmaal: „Naa, hvad har J nu lavet mig der?“, lød Svaret hyppigt: „Det er Matematik, Hr. Rektor!“; og det klarede Situationen i adskillige Tilfælde, da vi vidste, at Matematikken for ham var en ukendt Verden. Som klassisk Filolog af det reneste Vand holdt han meget af at indføre „Dativus ethicus“ i det danske Sprog, hvad der undertiden gav kuriøse Resultater; f. Eks. naar han udbrod: „J maa ikke tegne „mig“ paa Tavlen!“ Han var mere hjemme mellem latinske Udtryk og Vendinger end

*) De egentlige Hjemmekarakterer var ganske vist blevet affattet i Odense Skole — vist paa Lefolii's Tilskyndelse — og afløst af maanedlige Billedeskyrd; men de fleste af Lærerne gav daglige Karakterer til deres egen Underretning.

mellem danste; blandt dem kunde han løbe surr. Naar han havde givet en Synder en ordentlig Overhaling, fortalt ham, at han duede ikke til andet end til at blive „Drændebugger“ — dette var aabenbart Tilværelsens laveste Trin — kunde han mismodig tilføje: „Na, men hvad kan det hjælpe at sige dig det; det er som at strø Salt paa en Gaasehale!“ Det er jo de to Talemaader: „at strø Salt paa en Fuglehale“ og „at slaa Vand paa en Gaas“, der her er gaaet op i en højere Enhed.

Det følgende Dptrin foregik i VII A, Aaret efter jeg havde forladt Skolen. Klasens to Skjalde var Wilhelm Hansen og Uffe Birkedal; men den sidstnævnte var „laureatus“. Den literære Skoleforening „Mimer“ skulde have Sold, og det skulde staa hos Overlærer Kragh paa Klingenberg. Uffe, som sad paa første Bænk, tildels garberet af Kateoret, mente han nok kunde bruge en Latin-time til at forfatte en Sang til Brug ved Festen. Han skrev paa et Stykke Papir: „Soldefang“ og Mussen var allerede begyndt at tilhviiste ham Sangens første Linjer: „Overlærer Kragh han vil levere varmt Vand“, da „Messers“ ved et Uheld opdager, at Uffe ikke sidder og figger i sin Horats, men aabenbart er i Færd med noget ulovligt; han snapper Papiret fra ham. Messer var nærsynet, Skriften noget utydelig; han begynder at studere det skrevne: „Sol, Soldaterfang! (lidt formildet) Maa ja, det er jo alvorlige Tider [Krigsaaret 1870—71], men du maa alligevel ikke — hm, hm —“. Efter at Timen er forbi, faar han igen fat paa Papiret og læser: „Sol, Soldat, Soldefang!“ Resten var ikke Tavshed, men Torden og Lynild.

En af „Messers“ daglige Fornøjelser var at undersøge, hvem der ikke havde været med til Morgensangen. De Syndere, der kom for sent til den, dukkede ned i Pedellens Kælder; naar Morgenandagten var forbi og Eleverne strømmede ud af Solennitetsalen, dukkede de op igen og forsøgte at tabe sig ubemærket i Strømmen, hvad der som Regel lykkedes. Men derfor var det ogsaa, at Messer bagefter begyndte sit Krydsforhør: „Saa jeg ham?“ osv. „Uh, han sang nok nede i Kryptkirken!“ kunde det saa pludselig lyde, Tonen halvt humoristisk. Undertiden blev den mere alvorlig: „Uh, han kommer altid for silde, og han vil ogsaa engang komme for silde til Himmerige; men saa maa jeg, hans gamle Rektor, hen og sige til Vorherre, at den flemme Vane havde han allerede i Skolen.“

Messer var aabenbart ivrig for, at Morgensangen skulde gaa godt. Han var, saa vidt jeg ved, ganske umusikalisk, og bedømte Præstationen udelukkende ud fra dens Stykkegrad. Naar Sangen gik med Drag og Brus og alle Registerne trukne ud, lygte Fornøjelsen ud af hans Ansigt. Git den trevnt og slapt, trak Skyerne hen over det. Han holdt særlig Dje med de to øverste Klasser (VII A og VII B), der stod til højre for ham, og det var der Grund til. Eleverne i dem søgte sig naturligvis som Regel havet over at skulle staa der og bræge „Psalmer“. Men det lille Sanghæfte*) maatte de have med ind, for Messer forlangte, at hver Elev skulde have sit Hæfte. Og man maatte jo bøje sig, ogsaa for saadan en Urimelighed. Naar Klokken ringede til Morgensang, slentrede saa Mesterlektianerne, med en stødesløs Overlegenhed i Holdningen, hen til et stort Vægskab for hver at forsyne sig med en „Morgensjalt“ — Navnet var i og for sig betegnende nok, for de smaa Sanghæfter var ikke andet end Læser: et Par løse Blade eller maaste blot et tyndt Papomslag uden Indmad. Bevæbnede med disse Substitutter marcherede de saa ind i Salen og tog Dpstilling. Sangen begyndte; det vilde have stemt bedst med de overlegne Følelser i Mesterlektianernes Varm at have tiet bomstille. Men det gik ikke, for Messer holdt skarpt Udblik med de forskellige Munde. Paa den anden Side kunde man vanskeligt, selv om man vilde have nedladt sig dertil, sætte rigtig i. Det var jo nemlig undtagelsesvis, at den „Læs“, man havde taget med, netop indeholdt de Sange, som blev sunget den Dag; og da kun meget saa kunde nogen af dem udenad, maatte man begrænse sig til at brumme halv højt: bummelum — bum — bum osv. Men det Halvbrummeri kunde Messer ikke udstaa, og saa sendte han misfornøjede Blikke og Hovedrytninger over i Retning af Forbryderne, idet han samtidigt gennem en kraftig „Stampen Takt“ søgte at kalde paa den stærke Røst, som han vidste var der — i Frikvartererne var den saamænd ikke for lavmælt. Men hans Anstrængelser bar kun ringe Frugt; det havde jo bl. a. sine Betæneligheder at brumme: bummelum — bum — bum“ for højt.

Messer havde en anden Fornøjelse; det var Brunsviger=Tagten. Paa Bestergade lige for Graabrødrestrede boede Vager Ipsen; vi maatte passere hans Butik fire Gange daglig. Og der var noget derinde som drog. Hverken før eller

*) „Morgensjalter til Brug for Odense Cathedralskole“, 3. forøgede Udgave, 1867. Der var ikke saa gode Sange og Salmer i Hæftet, af Ingemann, Grundtvig, Kingo o. fl.

senere i Historien har der været Brunsvigere som de, han bagte. Vi aflagde da ogsaa jævnlig Besøg i denne Butik. Det var prægtigt at spise Brunsvigere der, men det var endnu langt herligere at nyde dem et andet Sted: paa Skolen nemlig, i et Frikvarter. Vi kunde ganske vist have købt os en Brunsviger eller to paa Vejen til Skolen; men dels vilde de, efter et Par Timers Ophold i Tornisteret i et nært Nabo-kab til Kullerpølse=Smørrebrødet, have mistet temmelig meget af deres nyfødte, duftende Friskhed, dels var ikke mange saa forud beregnende; vi arbejdede „paa kort Sigt“.

Men en Formiddag paa Skolen kunde pludselig Brunsviger=Længslen slaa ned i en Drengesjæl; han aabenbarede sin Sjælehunger for et Par Kammerater, og det viste sig, at Hungeren var ogsaa der. Saa kom det alvorfulde Spørgsmaal: „Hvem vil hente dem?“ Vi vidste, at dette Argonauter=Tog efter „det gyldne Skind“ var en Færd, hvor lumste Farer kunde dukke op. Men der var altid en eller anden heltemedig Sjæl, der turde sige: „Alt for Fædrelandet“, og handle ud derfra. Han, der devoverede sig, stak saa en Skolebrog, f. Eks. en græst Grammatik i Trøselommen; „officielt“ havde han været hjemme for at hente den. I et Frikvarter begav han sig, ledsaget af en Hjælper, over i en Krog af Legepladsen, hvor Retiraderne var anbragt. Her var der en stille, idyllisk Plet, hvor den inspektionshavendes Blik ikke kunde trænge ind og vække Uro, medmindre han gik lige hen til det smalle Indelukke og stak Næsen indenfor — og det indbød Lokaliteterne jo ikke til. Der var en smal Gang; paa den ene Side havde man Dørene ind til bemeldte Apartements, paa den anden et Plankeværk ud til Asylgade. Mod dette satte Hjælperen sit Hoved og „skød Ryg“. Argonauteren klatrede op paa denne Naturens Stige, derfra op over Plankeværket, hvorfra han lod sig dumpe ned paa Gaden; og saa gik det i Galop til Ipsens Butik. Dette var saa lige ud ad Landevejen, at ethvert Fjols kunde have udført den Bedrift. Men nu kom den faresfulde Hjemfærd. Han kunde ikke gaa samme Vej tilbage; der var ingen Hjælper i Asylgade til at skyde Ryg, og med Brunsvigerne knappet fast paa Maven inden for Trøjen, var han heller ikke udrustet til Klattring. Det var ikke andet for: han maatte ind ad den reglementerede Vej. Men her lurede Farerne; de var ude efter ham i det Djævelik, han aabnede Indgangsdøren. Det kunde hænde, at Messer i samme Djævelik traadte ud af

Døren fra sit Studereværelse, og saa styrtede alt sammen i et rædselsfuldt Nu. Men det kunde ogsaa gaa saadan: Døren forblev lukket, og den tætte Eventyrers Hjerter bankede alt af en glædesfyldt Forventning; kunde han bare slippe omkring Hjørnet uset, saa var han lige ved Foden af Trappen, saa kunde han fuse op ad den og saa . . . og saa løb han lige i Armene paa Messer; den gamle Kurifas patrouillerede med særlig Forkærlighed uden for Naturhistorie=Værelset, hvor der var et hyperligt Vaghold. Synderen maatte standse. Messer begynder sit Krydsforhør i en Tone, som han søger at gøre ildevarslende, men som alligevel farves af hans glade Forventning om, hvad han skal finde: „Naa, hvor har du været henne?“ — „Jeg har været hjemme for at hente min græske Grammatik, Hr. Rektor“. — „Naa, har du det; men du maa ikke glemme dine Skolebøger. Havde du saaet Lov til at gaa hjem?“ — „Ja, det vil sige, ja . . .“ Under dette Replikstifte har Messers højre Haand — den venstre holdt som sædvanlig om den lange Pibe — vandret rundt omkring paa Fangens Dverktrop, som om han var en Læge, der skulde stille en Patients Diagnose, indtil Haanden pludselig standsede ved en Gevæks, der umuligt kunde skyldes selv et nok saa lunefuldt Indfald af Naturen. Diagnosen var stillet, Trøjen bliver revet op og ud vælter Brunsvigerpakken. Undertiden fulgte der en Kusning, undertiden slap Argonauteren med Tabet af „det gyldne Skind“. Messer forsvinder op ad Trappen med Brunsvigerpakken, medens Synderens Dine sørgmodigt følger den under dens Forsvinden. Hvad blev dens endelige Skæbne? Der gik derom et Sagn, fast utroligt. En Elev fortalte følgende: En Gang Messer var forsvundet ind paa Lærerværelset med sit Kov, kom han — Eleven — kort efter forbi ude paa Gangen; da Døren til Værelset i det samme gik op, kastede han et Blik derind og saa — o Rædsel — hver Lærer med en Brunsviger i Munden. At miste Brunsvigerne var slemt nok, dog, lad det gaa: det hørte til Krigen's Chancer; men at vide, at denne Flok Mæghæ'er sad inde paa Lærerværelset og guffede vore dejlige Brunsvigere i sig, det var, det var . . . ! Der er Djævelikke, da selv en Skoledrengs tilsyneladende udtømmelige Forraad af Kraftudtryk maa melde Pas.

Johan Henrik Tauber,

Rektor for Ddense latinske Skole fra 6. Okt. 1781 til 1. Nov. 1787.

Af

H. St. Holbeck.

For Skole er som bekendt af anseelig Ælde, idet vi kan følge den tilbage til 1277, da Biskop Johannes, paa Foranledning af St. Knuds-Klosters Prior, Hennekin, lod opføre en latinsk Skole, antagelig paa det Sted, hvor vi forestinder den ved Reformationstidens Begyndelse, umiddelbart vest for St. Knuds Kirke.

Den første Rektor, der omtales, er Niels Fripp, om hvem det berettes, at han af Biskop Gifco blev i Aaret 1287 „sat til en Tilsynsmand og Rector ved Skolen, hvorfor han skal have til Løn een Mark puur Sølv, 2 Par Skoe, 2 Skjorter, 10 Allen Vadmel, og nydende hans Kost med 16 Pøblinger in atrio S. Benedicti (i St. Knuds Kloster).

I den lange Række af hans Efterfølgere forekommer Johan Henrik Tauber mig at være en af de interessanteste, saavel paa Grund af sin Personlighed som paa Grund af selve sin Virksomhed som Rektor.

Min Interesse for denne Mand vattedes straks da jeg saa hans Billede paa Væggen i Skolens Kontor. De fine, kloge Træk, der paa en Gang røber Fasthed og Sagtmodighed, i Forbindelse med det noget tungsindige, men velvillige Smil gjorde Indtryk paa mig, og dette Indtryk forstærkedes, da jeg læste de Linier, som staar under det kobberstufne Billede. De er underkrevne J. Møller og lyder saaledes:

Skolen forvandlede han flux fra Euaugs til Munterheds
 Ved sin Mildhed og Kraft, Fostre af Hjerte og Aand,
 Hiin ham lærte med Børn at dele Barndommens Glæder,
 Denne fostred til Mænd Drengenes Flok ved han Fod.

Jeg fik lyst til, om muligt, at undersøge, hvorvidt disse kernefulde Ord blot var at opfatte som almindelig Portræt-Panegyrik, eller om de var Udtryk for Sandhed og Virkelighed.

Johan Henrik Tauber var født 7. Sept. 1743 i Aalborg som Søn af en fra Thykland indvandret Kobbersmed. Da Drengen tidligt røbede lyst til Vogen, blev han sat i Aalborg latinske Skole, skønt Faderen forestillede ham, at det var en lang og vanskelig Vej, han tiltraadte.

Faderen døde 1759 og tog paa Dødslejet det Løfte af sin Hustru, at hun ikke for tidlig vilde

fende Sønnen til Hovedstaden, der i den brave Kobbersmeds Fantasi stod som et sandt Sodoma og Gomorrha. Dette var Grunden til, at han først i Tittenaarsalderen dimitteredes til Universitetet, hvor han med Iver fastede sig særlig over Studiet af de gamle Sprog i det Hjemed at studere bibelsk, særlig nytestamentlig Filologi. Ved sin Flid og Dygtighed vandt han Universitetets Profkansler Erik Pontoppidans Yndest og fik af ham Løfte om en Plads paa Regensen, naar en gunstig Lejlighed frembød sig. Desværre døde Pontoppidan forinden han kunde opfylde sit Løfte, og Tauber maatte da drage hjem til Aalborg (1765), hvor han i tre Aar studerede paa egen Haand. Derpaa vendte han tilbage til Universitetet, hvor han snart efter fik baade Stipendier og Regens. Han nød saa stor Anseelse indenfor den akademiske Verden, at han blev Sekretær hos Trondhjembispen Gunnerus, som nedkaldtes til København 1771 for at gennemføre en Reform af Universitetet. Gunnerus fandt saa stort Behag i sin Sekretær, at han tilbød ham Stillingen som Sekretær ved det kgl. Norske Videnskaberne Selskab, men skønt Tauber nok havde lyst til at modtage denne Stilling, der lønnedes med 100 Rdlr. aarslig, maatte han af Hensyn til Moderen aflaa det smukke Tilbud. Det blev ham da overdraget — for den samme Løn — at holde Forelæsninger i nytestamentlig Eksegeese ved Universitetet, og hans Maal var sikkert en Gang at blive Professor i Theologi eller at træde i Kirkens Tjeneste. I Aaret 1773 tilbragte han Sommerferien hos Moderen, som under hans Ophold i hendes Hus blev grebet af Blodgang, hvoraf hun døde. Han blev selv smittet af Sygdommen, som endog truede hans Liv; i nogen Tid „dinglede“ han — for at bruge hans eget Udtryk, — „mellem Liv og Død“. Under hans Sygdom blev Rectoratet for Horsens Skole ledigt. Hans Belyndere raadede ham til at søge Embedet, hvad han ogsaa gjorde, og han fik det, i en Alder af kun tredive Aar. Han var dog alt andet end lykkelig i Horsens. Dels tyngedes han af daarligt Helbred, dels følte han sig ikke paa sin rette Hylde. I 1779 tog han theologisk Attestats og søgte et Præsteembede, men fik det ikke, hvorimod han 1781 ubævntes til Rektor for Ddense Skole, hvormed fulgte, at han blev Professor ved Gymnasiet.*)

I sin vidtløftige Dagbog — 14 mægtige

*) Ddense Gymnasium var bleven oprettet af Christian IV 1621 som et Overgangssted mellem Skolen og Universitetet. Det ophørte i Begyndelsen af forrige Aarhundrede. Det var indrettet i den Bygning, som forlinder St. Knuds Kirke med Klosteret, altsaa hvor nu Stiftsbiblioteket findes.

Kvartbind, hvoraf Uddrag findes i Samlinger til Fyens Historie og Topographie, III, samt i Bind XXXVIII af Clausen og Riis's „Memoirer“ (1922) — fortæller han om sine Følelser ved Tiltrædelsen af Ddense=Rektoratet: „De rædselsfulde Fortællinger, som Rygtet allerede i Horsens havde bibragt mig om Skolens Forfaldenhed, om een Uorden paa den anden, om Disciplenes Ryggeløshed, om de bestemmende Straffes gængse Brug, som i Krigsstanden, . . . om Disciplenes Vaner at spille deres Tid ved Siir og Sværmen, Byens Ringeagtelse for Skolen med Meere — alt dette tumlede i min Sjæl, opluede mit Mod til forsynlig Modstand og stemte mig til at fatte en Plan, som jeg efterhaanden vilde udføre.“ Planen var ingen ringere end fuldstændig at reformere Aand og Tone i Skolen, saavel blandt Lærerne som blandt Disciplene, dog ikke med et Slag, men ved at fare med Lempe.

Rygtterne om Ddense Skoles „Forfaldenhed“ var ikke grebne ud af Luften. Hans Forgænger, den lærde Grammatiker, Professor, Dr. Søren Ancheren, var forbleven i sit Embede til sin Død; og han var 82½ Aar, da han døde. Det kan da ikke undre, at han i sine sidste Leveaar ikke havde formaaet at opretholde sin Autoritet, og en Skoleretsdag i Aaret 1780 viser tydeligt, i hvor ringe Grad Disciplene overholdt de for dem gældende Reglementer. Der maatte statueres et Eksempel, og ikke mindre end 12 af Skolens ældre Disciple idømtes paa Grund af Spil, Drikkeri og anden natlig Udskejelse hvore Straffe, dels Tab af Beneficier, dels alvorlige forpørlige Røvelser (se Ddense Kathedralskoles Indbydelseskrift 1859). Det var da en dristig Tanke af Tauber og sikkert i Strid med Datidens pædagogiske Opfattelse, at han straks da han tiltraadte sin Stilling og fik Riiset overrakt som det triste Symbol paa sin Værdighed, erklærede ikke at behøve et saadant. „Et saadant Strækkemiddel“, udtalte han til Skolens Subrector, Sibbern, „kan jeg ikke for min Død taale at see for mine Øjne.“ Ogsaa overfor Disciplene erklærede han, at han ikke agtede at bruge Riiset. Han fortæller, at da han for første Gang traadte ind i en „Lektie“ (=: Klasse) kom Gustos (=: Duxen) med et Riis og vilde overrække ham det. Tauber sagde: „Dette Strækkemiddel vil jeg ikke have; naar jeg behøver det, skal jeg nok forlange det; tag han kun sin Røst og sig tilbage til Brug for dem, som ej have bedre Forstand end at forkynde til saadan en Straf. Jeg venter ikke, lagde jeg til ved at vende mig mod mine

Disciple, at saadanne fornuftige, som mine ere, skulde fornede sig til en Tænke- og Handlemaade, som kunde gjøre slige Evangemidler for uerfarne Børn nødvendige“.

Ved denne Appel til de Unge's Vresfølelse var det som om Skolens Aand og Tone ganske forandrede, og det lykkedes Tauber langt hurtigere, end han vel havde turdet drømme om, at genoprette Skolens Anseelse. Tillige „oprufede“ han Lærerne af deres Dvale ved paa den lempeligste og mest hensynsfulde Vis at paavirke dem til at følge hans Eksempel.

Men heller ikke i Ddense følte Tauber sig rigtig lykkelig. Hans ulyksalige Kærlighed til „den bilske Philologi“ lod ham aldrig i Fred, men alle Forsøg paa at faa Ansættelse ved Universitetet eller i Kirken viste sig frugtesløse. Hvad der yderligere forstemte ham var den meget overdrevne Selfabelighed, som efter hans Sigende var en Specialitet for Ddense. Samme Dag, han af Biskop Jacob Rasmus var bleven højtidelig indsat i Embedet, maatte han deltage i et i Dagens Anledning af Bispen foranstaltet „Gjæstebud“, som han karakteriserer som „ret et Ddense Gjæstebud med 10 til 12 Netter“, og han følte sig ilde berørt ved at konstatere, at hans ærede Kolleger, Professorerne ved Gymnasiet, „viste mere Færdighed i at sørge for deres Gane og Mave“ end i at drøfte aandelige Materier. Han skriver, at han et Par Gange om Ugen maatte gaa i Aftenselskab: „Al. 9½ til Vords, 4 Netter Mad, og ofte mere; den som ej udtømte sin Flaske rød Vin var anseet for en Kryster, den som udtømte 1½ eller vel endog 2 Bouteiller blev æret som en Helt.“

Den Slags laa ikke for Tauber, der havde bedre Anvendelse for sin Tid, og efterhaanden frigjorde han sig mere og mere for slige selfabelige Forpligtelser.

Læser man hans Tanker om Undervisning og Opdragelse og sætter man sig ind i de mange Reformers, han fik gennemført i den korte Tid, han virkede ved Ddense Skole, saar man absolut det Indtryk, at han i mange Henseender var forud for sin Tid. Han forstod i højere Grad end hans Fagfæller, at det gjaldt at vække Disciplenes Trang til at arbejde selvstændigt, og at man i altfor høj Grad lagde Vægt paa at fylde dem med Udenadslærdom. Og endelig var det ham om at gøre at indvirke paa sine Disciples Karakter og moralske Udvikling. Fordomsfri som han var, modarbejdede han Forestillinger, som han mente havde ophørt at have Gyldighed, og det er betegnende for ham,

at han til enhver Tid opponerede mod den Ringeagt, der vistes overfor Skoleungdommen, der efter hans Sigende udgjorde en Pariaklasse i Borgerstabet's Dine, saa at det var utænkeligt, at man indbød dem til Selskabelighed, hvad der bevirkede, at de henvises til at søge deres Udspreddelse i Samfundsregioner, hvor der ikke var Udsigt til at erhverve sig højere Dannelse eller høivise Sæder.

Ogsaa hans ofte udtalte „Modbydelighed“ for korporlige Straffe peger langt ud over hans egen Tid. Allerede som Discipel i Aalborg Skole, hvor Pryglestyret florerede som i alle andre Skoler forøvrigt, følte han det som en sand Lidelse blot at overvære de raar Pryglescener, som han daglig havde for Øje.

Uf hans mange Skrifter er der intet, som man nu kan læse med Interesse, bortset fra hans Dagbøger, som dog helst maa nydes i smaa Partier, bredt vidtløftige som de er og holdte i et selv for den Tid tungt og trættende Sprog. Blandt hans Taler findes en Lovtale over Frøken Juliane Helene Justine v. Ernst, hvis Minde mange Ddense-Studerer bør holde højt i Ere som Legatstifterinde. Hun døde 1784 og testamenterede den for hin Tid betydelige Sum 8000 Rigsdaler til Ddense latinske Skole, for at Renterne aarlig skulde uddeles til de flinkeste og mest trængende blandt Aarets Ddimitter. Legatkapitalen er i Tidernes Løb vokset saa betydeligt, at der nu hvert Aar kan uddeles 2 Portioner a c. 240 Kr. og 5 Portioner a c. 200 Kr. Man griber med Begærlighed Taubers Mindetale over denne højhjertebe Kvinde, men man bliver unægtelig noget stuffet, naar man læser Talen, der i Stedet for at give os et Indblik i Frøkenens Karakter og Personlighed eller et Omrids af hendes Levnedshistorie blot er en i de mest abstrakte Vendinger og i det mest bombastiske Sprog holdt Prædiken om Belgorenhed i al Almindelighed.

Men dette kan ikke forringe hans Fortjenester som Skolemand, og disse bliver ikke ringere, fordi han faktisk maa siges at have været „Skolemanden mod sin Vilje“. Efter seks Aars Forløb forflyttedes han til Roskilde Skole, hvor han virkede til han i 1808 tog sin Afsked. Han døde 26' Januar 1816, altsaa i en Alder af godt 72 Aar — en ikke saa ringe Alder for den Mand, der ved sin Forflyttelse til Roskilde, altsaa da han kun var 44 Aar skrev: „I den svækkede Alder, paa Helvingen af min Levetid begynder jeg nu tredje Gang som forfra!“ Ogsaa som Rector i Roskilde søgte han at naa sine Dnsters forjættede Land, et theologisk Professorat ved Københavns Universitet, men atter

forgeves. En Mand, der stod ham nær, skrev i den Anledning om ham: „Med al den Agt jeg skylder ham, maa jeg sub rosa sige: jeg tror et, han nogensinde bliver fornøiet, hvor han i Verden maatte vandre.“

Kort efter at han var bleven Rector i Horsens ægtede han 1774 en Præstedatter ved Navn Gregoriana Vegtrup. I Dagbogen giver han følgende Begrundelse af sin Beslutning om at gifte sig: „En venlig Kone, der kan formilde den i Skolen paa dragne Alvorlighed, der kan ved sit indtagende Væsen og sin oplivende Dmgang forjage den Mørkhed, den i Forretninger laante Surseenhed, det hos de fleste Skolelærere barste og bortkysende Væsen, at det ej ved Banen skal blive naturligt, alt dette og mere til venter jeg at finde hos denne Jomfru.“ Hun stænkede ham 6 Børn, og han priser hende som „den retskaffne Kone og fuldkomne Moder for sine Børn, denne trofaste Ledfageriske i alle Livets Dptrin“; men naar han i hende havde haabet at finde „den Modvægt mod Medsynkelse i Mismodighed“, som han behøvede, stillede han hende en Dpgave, som det næppe havde været muligt for nogen dødelig Kvinde at løse helt tilfredsstillende.

Trods det sygelige i hans hele Sindsbestaffenhed blev han dog det for sine Disciple, han havde foresat sig, og jeg ser ikke rettere, end at Verket under hans Vildebe taler et sandfærdigt Sprog. Og naar dette er Tilfældet, har han vundet det skønneste Eftermæle, nogen Skolemand kan ønske sig.

København eller Ddense?

Om det brændende Spørgsmaal, København eller Ddense, bringer vi følgende Indlæg fra Sagfører Es mann, Lemvig:

„Jeg anser det i og for sig at være en Urimelighed, at et Ddenseaner-Samfund faar Hjemsted noget som helst andet Sted end i Ddense, hvor ogsaa det Institut, der først knyttede os sammen, er beliggende. Til denne By og dens smukke Dmegn er nogle af vore bedste Barndoms- og Ungdomserindringer knyttede. Men dertil kommer, at Ddense er saa centralt beliggende i Landet, at det maa forudsættes, at alle Medlemmer af Samfundet lettest vil kunne samles der, og naar det bliver lovbestemt Hjemsted, vil det ikke let risikeres, at de Medlemmer, som bor i København eller paa Sjæl-

land — og som selv sagt repræsenterer et betydeligt Stemmetail, paa Grund af, at mange Unge opholder sig navnlig i København — vil kunne gennemføre, at Hjemstedet flyttes til København, hvilket efter min Mening vilde kunde virke til ikke liden Skade for Samfundets Trivsel, ved at Interessens hos mange Eldre vilde svækkes.

Dette, at Foreningens Hjemsted bliver Ddense, bør imidlertid efter min Formening ikke bevirke, at alle Sammenkomster afholdes i Ddense. Men jeg maa holde for, at paa Samfundets Hjemsted skal alt, hvad der vedrører Samfundets Organisation og Økonomi bestemmes.

Jeg har derfor ogsaa tænkt mig, hvis jeg møder ved Lovens endelige Behandling til Efteraaret, og Forslag desangaaende ikke fremkommer fra anden Side, da at foreslaa følgende Ændringer til de „Foreløbige Love“:

ad § 2 litr. a. kommer til at lyde saaledes: „at afholde Sammenkomster for Medlemmerne i Ddense eller andetsteds, hvis Bestyrelsen finder dette formaalstjenligt“,

til ad litr. c. føjes i Slutningen: „For Samfundets Medlemmer og Elever i Ddense Katedralskole, derunder ogsaa til Støtte for en eventuel Underafdeling i København“.

ad § 5 indledes med: „Alle Generalforsamlinger afholdes i Ddense, som er Samfundets Hjemsted.“ Og udgaar Ordene „København eller Ddense“.

Saaledes ændret mener jeg, at Lovene vilde sikre alle os omkring i Landet boende ældre Medlemmer af Samfundet mod Overraskelser, samtidig med at Friheden til at holde „Sammenkomster“ hvor som helst er bevaret. Og saa mener jeg, at Moderforeningen bør have som Opgave at støtte en eventuel Underafdeling i København for de derværende Unge, f. Eks. ved at hjælpe dem til et passende Forsamlingslokale etc.“

Gamle Denseanere.

Under ovenstaaende Rubrik vil „Ddenseaner-Samfundets Tidsskrift“ bringe saadanne Meddelelser om vore tidligere Kammerater og Lærere, som kan paaregne almindelig Interessens. Vi beder Samfundets Medlemmer være Redaktionsens Medarbejdere til denne Rubrik.

Dødsfald.

Den 19. Juni 1926 døde efter længere Tids Sygdom Læge Anders Hansen, Lyngby. Han

fødtes i Ullerslev i 1871 som Søn af Gaardejer Poul Hansen og Hustru Maren Rasmussen, blev Student 1890 og tog 1897 medicinsk Embedseksamen. Derefter var han bl. a. Reservelæge i Hæren og Reservelæge ved Ddense Amtshygehus. Fra 1900—1910 praktiserede han i Haverslev paa Aalborg-Egnen, hvorefter han flyttede til Lyngby. Her fik han i Aarenes Løb en stor Praksis. Naade som Læge og Privatmand faar han det smukkeste Eftermæle, og man vil navnlig mindes det store Arbejde, han udførte for den stedlige Afdeling af Røde Kors.

*

Direktør for „Danske Sagføreres Oplysnings- og Incasso-Bureau“, Overretssagfører Holger Jensen, afgik efter længere Tids Sygdom ved Døden den 7. August. Han fik for nogle Maaneder siden et apoplektisk Anfald, men var i Bedring, da et Hjerteslag medførte Døden.

Holger Jensen var Søn af Sognepræst Johan Peter Jensen og Hustru Anne Marie Svorup og fødtes i Østre Serninge den 1. Juli 1868. Han blev Student 1885, juridisk Kandidat 1892 og var fra 1896—1899 Sagfører i Nyborg, men kom derefter til København og overtog Stillingen som Direktør for det netop da stiftede „Danske Sagføreres Oplysnings- og Incasso-Bureau“, hvilken Stilling han beklædte til sin Død.

Kammeraterne fra Ddense vil huske ham som en god og trofast Kammerat, og de mange Mennesker, som han er kommen i Berøring med gennem sin Virksomhed, har lært ham at kende som et forstaaende og elskværdigt Menneske, der gerne rakte en hjælpende Haand til dem, der henvendte sig til ham.

*

Mindestens-Afføring.

I Sommeren 1925 døde Læge Alf. Elmquist i Gerrild ved Grenaa, Student fra Ddense 1892. Dr. Elmquist var gennem en lang Aarrække Medlem af Hovedbestyrelsen for Centralforeningen af Sygeplejevirksoheder og forestod specielt Uddannelsen af Sygeplejersker til Hjemmesygepleje, paa hvilket Omraade hans Virksomhed har haft stor Betydning for hele Landet. Centralforeningens Sygeplejersker har indsamlet Midler til en Mindesten, der afløredes Onsdag den 8. September ved Rekreationshjemmet for Sygeplejersker i Svanninge Bakker ved Faaborg.

*

Fredag den 3. September fyldte forhenværende Undervisningsinspektør, Professor Dr. phil. Fr. Rønning, 75 Aar. Blandt de mange Hilsener, der den Dag indløb til Professoren, var ogsaa en Hilsen fra Odenseaner-Samfundet med en særlig Tak for Professorens Interesse for Samfundet, der har den Glæde i dette sit første Nummer af Meddelelserne at bringe hans interessante Artikel „Skoleminder“.

*

Den 27. August fejrede forhenværende Formand for Københavns Lægeforening, Dre- og Halslæge Vald. Klein og Fruen deres Sølvbryllup.

*

Overlæge Einar Kollesgaard, Odense, og Sognepræst A. S. H. Nielsen, Bordingborg, er udnævnt til Riddere af Dannebrog.

Odenseaner-Samfundet. Medlemsliste 15/9 1926

Livsvarige Medlemmer:

Ammentorp, J. L., Generallæge, Dr. med., R. af Dbg., D.M. p. p., Sølvgade 26, K. (1879)
Berg, H. B., Overretssagfører, Odense. (1904)
Larsen, Abalon, Professor, R. af Dbg., Baunegaardsvej 15, Gentofte. (1890)
Lassen, Knud, Dommerfuldmægtig, Nyborg. (1904)
Kollesgaard, Einar, Overlæge, R. af Dbg., Epidemihgshuset, Odense. (1884)
Peterfen, Cornelius, Grosferer, R. af Dbg., Medlem af Sø- og Handelsretten, Frederiksberggade 2, B. (1889)

Andre Medlemmer:

Aggaard, Hugo, stud. jur., Taastrup. (1924)
Agerholm, Sophus, Direktør, R. af Dbg. p. p., Vestervoldgade 113, B. (1884)
Allerup, Flemming, Overretssagfører, Martensens Allé 3, B. (1910)
— Dve Emanuel, Oberst, R. af Dbg., D.M. p. p., Koldfolkskaserne, Odense. (1885)
Allinger, Svend, Sognepræst, Gimlinge pr. Flakkebjerg. (1912)
Andersen, Aksel, Fuldmægtig, Palmatofesgade 3, B. (1915)
— A. E., Læge, Vestergade 59, Odense. (1912)
— Gunnar, stud. mag., Ehlers Kollegium, St. Rannikestræde, R. (1923)
— Johs., stud. med., Ewaldsgade 6 A, N. (1921)
— Jørgen, Fuldmægtig, Bredgade 66, R. (1910)
— Otto, E., Direktør, Nørrevoldgade 11, R. (1887)
— Poul, Dr. jur., Docent, Amagerfælledvej 27, C. (1910)
Arctander, H., Kredslæge, R. af Dbg., Marievej 10, Hellerup. (1868)
Balslev, J., Grosferer, Fredensborg. (1897)

Balslev, N. J., Ekspeditionssekretær, Norasvej 26, Charlottenlund. (1905)
— Biggo, Kaptajn, R. af Dbg., p. p., Ole Suhrevej 4, Gentofte. (1898)
— Wilh., Læge, Frederiksberg Allé 52, B. (1897)
Bardram, Paul, stud. polyt., Vendersgade 27, R. (1922)
Bech, Axel, Sognepræst, Blaagaardsgade 4, N. (1894)
Beck, Severin Lundgren, stud. med., Nørrefogade 17, R. (1925)
Bernert, J. A., Fuldmægtig, Amaliegade 26, R. (1904)
Bille-Bræbe, E., Baron, Kaptajn, R. af Dbg., Slotsallé 7, Klampenborg. (1902)
Bisgaard, H. D., Læge, Glamsbjerg. (1899)
Blegvad, H., Dr. phil., Biologisk Station, Nyborg. (1904)
Brahm, Jørgen, Frk., Bredstedgade 8, Odense.
Bratli, Carl, Forfatter, Translatør, Holbergsgade 7, R. (1890)
Brock, Henrik, Grosferer, Nyvej 10 A, B. (1909)
Bruun, Niels, Dommerfuldmægtig, Ribe. (1910)
— Jürgensen, Jürgen, stud. med., Tordensfjoldsgade 13, R. (1922)
— Jürgensen, Urban, Fr. M., Direktør, Mariendalsvej 64, F. (1886)
Bülow, P. M., Baneingeniør, Bianco Lunosallé 5, B. (1895)
— Edb., Direktør, Vestre Boulevard 25, B. (1898)
Carstensen, J. J., Sognepræst, Virket pr. Torrig. (1891)
Christensen, Fr., Gymnasiallærer, Direktør, J. E. Ohlsensgade 3, D. (1901)
Dalgaard, Knud, Fuldmægtig ved Folkeregistret, Mariendalsvej 42, F. (1914)
Damkilde, Svend, stud. med., Euanholmsvej 15, B. (1923)
Dithmer, Egil, Biblioteksassistent, Vestervoldgade 103, B. (1906)
Drejer, Friis, Læge, Fiskeforvet 1, Odense. (1904)
— J. N. L., Boghandler, R. af Dbg., Odense. (1882)
— Jørgen, Driftsbestyrer, R. af Dbg., Dalum Papirfabrik, Odense. (1879)
— Jørgen Christian, Redaktør, Fyens Stiftstidende, Odense (1903)
— Poul, Redaktionssekretær ved Fyens Stiftstidende, Odense. (1912)
Dyrup, Sigurd, Ingeniør, Oct. Knudsvej 17, B. (1910)
Eilertsen, J. S., Ingeniør, Lille Strandstræde 20 B, R. (1917)
Ekdal, A. D., Sekretær, Hovedvagtsgade 6, R. (1900)
Elmqvist, Hjalmar W., Kontorchef, Houmarksvej 20, Charlottenlund. (1898)
— Walthar, Fuldmægtig, cand. jur., Vestervoldgade 113, B. (1911)
Engelstoft, L. E. L., Dommer, R. af Dbg., Hornslet. (1878)
Engholm, J. P., Assistent, Willemoesgade 35, D. (1887)
Enrum, R. E., Dyrslæge, Ørsted, Jylland. (1906)
— R. H., Dyrslæge, Slotsvej 1, Holbæk. (1907)
Erichsen, B., Bibliotekar, Nr. Farimagsgade 58, R. (1890)
Ernst, Axel, Sagfører, cand. jur., Dvergade 3, Odense. (1909)
— Otto, cand. jur., Hjertedamsgade 18, Odense. (1915)
Eskelund, Karl J., Redaktør, „Politiken“, Raadhuspladsen, B. (1907)
Esmann, H. B., Sagfører, R. af Dbg., D.M., Lemvig. (1875)
Faber, Erik, Overlæge, Dr. med., Montebello, Helsingør. (1887)
— Knud, Professor, Dr. med., R. af Dbg., D.M., J.M. p. p., Fr. V. Vej 3, D. (1879)

- Faber, S. A., Ingeniør, N. af Dbg., D.M., Vestervoldsgade 7, B. (1884)
- Fauerholdt, J. B. N., Sognepræst, Hørup, Als. (1894)
- Fechtenburg, F., stud. polyt., H. E. Ørstedvej 12, B. (1924)
- Feilberg, E. A., Professor, N. af Dbg., D.M., Østerbrogade 68, D. (1863)
- Fenger, Jørgen, Fabrikant, J. E. Øhlsensgade 4, D.
— P. A., Ingeniør, Bodroffsvej 7, B. (1888)
- Friis, Jul. W., Fabrikant, Godthaabsvej 34 B, F.
— K. T., Bogholder, Australievej 20, Str. (1913)
— Hansen, Olaf, Adjunkt, Horsens. (1912)
- Frolich, E. J. Stampe, Sekretær, Fabritius Allé 4, Klampenborg. (1911)
— K., Læge, Boulevarden 26, Aalborg. (1909)
- Gandil, J. E., Profurist, Bernstorffsvej 21, Hellerup. (1911)
- Gerlæk, A., Inspektør, Ford Motor Company, U/G, Westhafenstræde 1, Berlin, Plogense. (1915)
- Gerner-Rasmussen, D. B., Kaptajn, Holbæk. (1899)
- Gliemann, Th., Læge, Struer. (1893)
- Gottschalch, Chr. F. A., Apotheker, Brogaardsvvej 3, Gentofte.
- Grønning, Radiotelegrafist, Albanigade 44, Odense.
- Guldager, A. E., stud. med., Studentergaarden, Tagensvej, N. (1921)
- Halkier, Jens, Grosserer, Carl Johansgade 15, D. (1890)
- Hansen, E. A., Dr. med., fhv. Stiftsphysikus, N. af Dbg., Nyfjed. (1868)
— Frits, Assistent, Ndr. Frihavsgade 96, D. (1911)
— Gunnar, stud. mag., Halmtorvet 3, B. (1922)
— H. S., Provst, N. af Dbg., Sct. Maria Præstegaard, Helsingør. (1884)
— N. P., Læge, Faaborg. (1913)
— Nic. E., Landlæge, Vesterbrogade 33, B.
— Niels, Fuldmægtig, Elafsensgade 38, D. (1912)
— Oluf, Lektor, Læsevej 21, Odense. (1893)
— P. Flemming, Ingeniør, Knekkersgade 20, B. (1920)
— Rudolph, Civilingeniør, Carit Etkarsvej 9, B. (1888)
— Sig. Kehllet, stud. med.
— Søren, Politilæge, N. af Dbg., Sølygade 20, K. (1877)
- Harber, Eli, Overretssagfører, Rudsøbing. (1904)
- Hartnaek, W., Kaptajn, N. af Dbg., Slagelse. (1895)
- Haslund, Kaj, Læge, Abelgade 10, Præsto. (1889)
- Hauer, Kaj, Ingeniør, Vestergade 26, B. (1912)
- Haugsted, Johs., Universitetsassistent, Østerbrogade 54 E, D. (1902)
- Heiberg, E., Læge, Holstebro. (1895)
- Heide-Jørgensen, G., Dommer, Steen Blichersvej 1, F. (1893)
- Heilmann, Vilh., Adjunkt, Kochsvej 26, B. (1906)
- Helmar, F., Afdelingslæge, Sindsfygehospital, Nykøbing Sj. (1903)
- Hempel-Jørgensen, Fr., Kaptajnløjtnant, Haregade 34, K. (1913)
- Henriksen, Asger, stud. jur., Raadhuspladsen 14 A, B. (1921)
— Kaj, Kontorchef, Strandvej 166, Charlottenlund. (1911)
— Svend, H., Lærer, cand. theol., Hyrup Skole pr. Bevtoft. (1913)
- Herz, Knud, Overretssagfører, Jernbanegade 11, Kolding. (1906)
— D., Postkontrollør, Svinget 28, E. (1904)
- Hey, Poul, Underdirektør, Svanemøllevej 94, Hellerup. (1904)
- Hjort, S. H., Pastor emer., N. af Dbg., Hundernpvej 47, Odense. (1873)
- Holbeck, H. S., Rektor, N. af Dbg., Odense. (1885)
- Holme, Th., Sognepræst, Melby. (1892)
- Holten-Bechtolsheim, W., Højesteretsagfører, Nørregade 36, K. (1894)
- Houmand, Hans L., Sognepræst, Vester Egede pr. Haslev. (1911)
- Hude, Eiler v. d., Kontorchef, Thorvaldsensvej 22, B. (1894)
- Høeg, Kay, Direktør, Allégade, Odense. (1912)
- Høgitrom, N. P., Forstander, Kastelsvej 58, D. (1893)
- Høirup, Chr., Seminarieforsøger, Kanum. (1903)
- Iversen, L., Direktør, Dr. phil., N. af Dbg., Ahlmanns Allé 25, Hellerup. (1893)
- Jacobi, Helge, cand. jur., Johnstrups Allé 1, B. (1915)
- Jacobsen, Carl, Dyrslæge, Ebberup, Fyen. (1906)
— N., Overretssagfører, Nykøbing F. (1906)
- Jensen, Einer Elsoe, stud. polit., Johnstrups Allé 1, B. (1924)
— Jens J. M., stud. polyt., La Coursvej 14, F. (1924)
— Johs., stud. polyt., St. Kongensgade 40, K. (1924)
— Olaf, Lærer, cand. mag., Søndergade 8, Logstor. (1898)
— Wald., Sekretær, Nørrevoldgade 30, K. (1900)
- Jepsen, N. Th., stud. jur., Fiolstræde 17, K. (1924)
- Jespersen, P. E., Magister scient., Dr. Dagmarsallé 22, Valby. (1910)
- Jessen, Halvor, Kaptajn, N. af Dbg., D.M., Smallegade 36 A, F. (1900)
- Johansen, W. E., Dommerfuldmægtig, cand. jur., Skjern.
- Juel, Niels, cand. jur., Kammerherre, Hofjægermester, N. af Dbg., D.M., Meilgaard pr. Tranehuse. (1879)
- Juul-Petersen, Aage, Sagfører, Nørregade 77, Odense. (1912)
- Jørgensen, Arthur N., Sognepræst, Ejlby pr. Guldbjerg, Fyen. (1909)
— Carl, Læge, Sindsfygeanstalten, Middelfart. (1906)
— H. H., Kaptajn, Majaslund pr. Regstrup. (1909)
— J. Fibiger, Pastor emer., Liljevej 2, Gentofte. (1872)
— Niels Børge, stud. jur. (1925)
- Kaastrup, Wagn, Arkitekt, Pilestræde 46, K. (1921)
- Kelstrup, H., Sognepræst, Beder. (1890)
- Kjer, Egon S., stud. polyt., Sct. Thomas Allé 7, B. (1923)
- Kjersgaard, N. J. N., Dommerfuldmægtig, cand. theol. & jur., Graasten. (1912)
- Klein, Wald., Drelæge, Østersøgade 32, K. (1888)
- Knudsen, A. E., stud. polyt., St. Kongensgade 40, K. (1922)
— H. A., cand. pharm., Skjern. (1917)
— K. A., Gymnastikinspektør, N. af Dbg., D.M., p. p., Nørre Allé 51, N. (1883)
— Martin, Professor, Dr. phil., N. af Dbg., D.M., p. p., Den polytekniske Lærestanstalt, K. (1890)
- Koch, Heinrich E. E., Kaptajn, Frederik VI. Allé 9, F. (1906)
— Herman, F. M., Sognepræst, Østøstrup. (1877)
- Koefoed, E. A., Landsretsagfører, Amicisvej 12, B. (1910)
- Krag, Eggers, cand. pharm., Hunderupvej 43, Odense.
- Krarup, E., Oberstløjtnant, N. af Dbg., Rytterkasernen, Aarhus. (1898)
— E. Læge, Vestergade 54, Odense. (1905)
— L. W., Skovrider, Birkenæsgaard pr. Jyderup. (1909)
— Waldemar, Læge, Flakhaven, Odense. (1868)
— W., Overretssagfører, N. af Dbg., Odense. (1900)
- Krebs, F. E., Generalmajor, K. af Dbg., D.M., p. p., Esrom. (1874)
- Kristensen, K. L., Langtved pr. Ullerslev. (1910)
- Kristiansen, Einar, Landlæge, Bredgade 21, K. (1911)

- Krogsh, Gustav, Landlæge, St. Kongensgade 31, K. (1915)
 — Sven, stud. mag., Grundtvigs Højskole, Lyngby. (1920)
 La Cour, G., Amtsraadssekretær, cand. jur., Rindom pr. Ringkøbing. (1901)
 Larsen, A. P., R. af Dbg., Dommer, Ebeltoft. (1890)
 — M., Sognepræst, Lunde Præstegaard, Nordfyn. (1883)
 Lassen, H., Hvenegaard, Bibliotekar, cand. mag., Slotsvænget 4, Odense. (1904)
 Lauesen, A. L., Kaptajn, R. af Dbg., Lahnsgade 83, Odense.
 Leth, L. B., Sognepræst, Herringe pr. Rudme. (1882)
 Leth-Rasmussen, H., Direktør, Vestervoldg. 104, B. (1897)
 Lewinzen, Henrik J., Reservelæge, Amtshyggehuset, Aalborg. (1912)
 Lind-Hansen, Knud, stud. med., Østerbrogade 3, D. (1920)
 Lindsted, J. L., stud. jur., Gothersgade 131, K. (1924)
 Lollesgaard, Knud, Overretssagfører, Vestergade 9, Odense. (1897)
 — M., Fuldmægtig, Nagade 104, N. (1891)
 Lombolt, Johs., Læge, Karise. (1892)
 Lundbeck, Rudolph, Fuldmægtig i Fyens Stifts Sparekæse, Kronprinsensgade 56, Odense. (1909)
 Lund-Larsen, Sig., stud. med. vetr., Euanholmsvej 15, B. (1922)
 Madsen, Jørgen, Kroken, Vindegade 50, Odense.
 — M. P., Provst, Allested. (1895)
 — Poul Borch, stud. med., Gothersgade 115, K. (1926)
 Marstrand, G., Gartner, Kragsminde, Odense.
 Meier, Wald., Læge, Ferritslev pr. Ullerslev. (1907)
 Michaëlis, Sophus, Forfatter, R. af Dbg., Bed Kløvermarken 1, E. (1884)
 Mogensen, Ejler B., stud. jur., Hafsagers Koll., Bredegade 13, F. (1923)
 — Herman, Fabrikant, Nørrebrogade 68, N. (1890)
 Mohr, A., Sagfører, Dr. Lvergade 33, K. (1911)
 Mygind, Johs., Læge, Andsager. (1897)
 Nyllær, Andreas, Kontorchef, R. af Dbg., Sct. Marcus Allé 6, B. (1901)
 — J. L., Dr. phil., R. af Dbg., D. M., Grundtvigsvej 18, B. (1879)
 — J. E. N., Sygehuslæge, Arup. (1900)
 — Knud, Ekspeditionssekretær, Holsteinsgade 49, D. (1899)
 — Ove, stud. med., Bendersgade 26, K. (1923)
 — Poul, Professor, Dr. med., Gefionsplads 5, D. (1902)
 — P. K., Professor, R. af Dbg., Odense. (1866)
 Nedermarck, Charles, Sognepræst, Holmbladsgade 69, S. (1911)
 Neel, Axel, Dr. med., A. N. Hansens Allé 17, Hellerup. (1897)
 Neukirch, Frits, stud. med., Stengaards Allé 7, Hellerup. (1923)
 Nielsen, Alfred, Konsul, Rudkøbing.
 — Carl, stud. merc., Nørregade 51, K.
 — H. E., Adjunkt, Rungsted. (1901)
 — Michael Lollesgaard, Sagfører, Christiansgade 25, Aarhus. (1870)
 — Niels, Overretssagfører, Frederiksholms Kanal 2, B. (1895)
 — Sv. D. Koloff, stud., St. Kongensgade 36 38, K. (1926)
 Nisfen, A. S. H., Sognepræst, R. af Dbg., Vordingborg. (1888)
 — E. E., Direktør, Dronninggaards Allé 8, Holte. (1892)
 Nyborg, H. A., stud. polyt., Allégade 35, F. (1922)
 Nyegaard, A., Bankdirektør, Odense (1907)
 Nøffentved, Chr., Ingeniør, Dr. techn., M. Ing. F., Krogsvej 25, Holte. (1910)
 Olrik, Chr., Overretssagfører, Frederiksborggade 43, K. (1896)
 Olrik, Mogens, Læge, Amagerbrogade 28, E. (1902)
 Olsen, Chr. B., stud. merc., Sct. Annaplads 20, K.
 — G. A., Provst, Sct. Paulsvej 2, Hellerup. (1874)
 Pedersen, Laurits, stud. jur., Solvgade 96, K. (1925)
 Petersen, Børge K., stud. merc., Georgsgade 40, Odense. (1925)
 — Harald, Sekretær, Gl. Kongevej 25, B. (1912)
 — Hjalmar, Læge, Alhambravej 20, B. (1895)
 — Jean, Redaktionssekretær, Dr. Priemesvej 7, F. (1911)
 — Jens, fhv. Universitetsforvalter, Maglefilbevej 16, B. (1883)
 — Oluf Dige, stud. med., Nyvej 47, Gentofte. (1920)
 Petri, Einar, Ingeniør, Lindbevej 10, B. (1890)
 Physant, H. L., Skolebestyrer, Poul Møllersvej 5, F. (1893)
 Poulsen, K. A., Reservelæge, Marinehospitalet, Prinsessegade 45, E. (1917)
 — S. D., stud. med., Schleppegrellsgade 7, N. (1919)
 Prag, Vilh., Læge, Lyngby. (1909)
 Prip, Axel, Biering, Adjunkt, Norasvej 26, Charlottenlund. (1910)
 Rahr, H., Bankassistent, Platanvej 14, Odense. (1917)
 Rasmussen, Chr., Overretssagfører, Vestergade 44, Odense. (1883)
 — Frits, Læge, Amagerbrogade 59, S. (1875)
 — Hans, stud. med., Abdegade 79, K. (1925)
 — N. H., Seminarieforsøger, Haslev. (1903)
 Rasmussen, Ove, Varner, Telegrafist, Leningrad (Datskaia Telegrafnaia Kontora). (1912)
 Reebz-Thott, L., Baron, Ritmester, Valbygaard pr. Slagelse.
 Roepstorff, Thorvald, stud. jur., Forchammersvej 28, B. (1921)
 Rosendal, Axel, Adjunkt, Sdr. Boulevard 136, B. (1914)
 Rump, Gudmund, Grosferer, Laurids Skausgade 15, N. (1887)
 Rytter, Aage, Disponent, Lyngbyvej 176, Str. (1920)
 Romeling, Louis v., Postexpedient, Godthaabsvejens Postkontor. (1898)
 Ronning, Fr., Professor, Dr. phil., R. af Dbg., D. M., Glahns Allé 31, F.
 Sandbæk, H., Stud. theol., Holsteinsgade 51, D. (1924)
 Schack, Børge J., Translator, Glasensgade 35, D.
 Schmidt, Gunnar, Stud. med. & chir., Taastrup. (1922)
 Schroll, Gustav, Læge, Hunderupvej 53, Odense. (1890)
 Schøller, E., Hofjægermester, Margaard pr. Farstrup. (1863)
 Seebach, L. H., Gymnastiklærer, Vestergade 65, Odense.
 — Premierløjtnant, Artillerikaserne, E. (1909)
 Sendewitz, Johan von, Kontorchef, Winkelvej 6 B, B. (1885)
 Sidney-Møller, D., Overretssagfører, Kongensgade 58, Odense. (1893)
 Simonson, Kaj Krogh, stud. polyt., Gammeltostegade 8, K. (1924)
 Simonson, Sophus E. K., stud. jur., Luresensgade 24, K. (1924)
 Sommer, D. L. W., Sognepræst, Serup pr. Lemming. (1909)
 Spandet, Svend, cand. merc., Amalievej 13, B. (1918)
 Sparre-Petersen, A., stud. med., Studentergaarden, Tagensvej, N. (1917)
 Steenberger, Erik, Læge, Dvergade 6, Odense. (1911)
 Steenbuch, H. H., Fængselspræst, R. af Dbg., Nyborg. (1884)
 Storm, A. W., Sognepræst, R. af Dbg., Kastellet, D. (1887)
 Strøm, Chr., Folketingsmand, cand. jur., Stagers Allé 2, F. (1912)

Stronberg, Jørgen, stud. med., Frederiksberg Allé 6, B. (1920)

Svendfen, Carl, Fabrikant, Maskinfabrikken „Phoenix“, Odense. (1890)

Sørensen, D. Dønger, Direktør, Amagerbrogade 4, C.

— P., Løge, Morub. (1886)

Teglbjærg, R. B., cand. theol., Nørrebrogade 195, L. (1905)

Teisen, E., Ritmester, Kammerjunker. R. af Dbg., Upsalagade 22, D.

Thomsen, Dve, Sparekasseskasserer, Fyens Stifts Sparekasse, Odense.

Torup, Carl, Distriktsformand, Slotsgade 4, N. (1887)

— J., Assistent, Klosterstræde 22, R. (1884)

Trojel, A. B., Postinspektør, Amager Fælledvej 17, E. (1900)

Tscherning, M. H. E., Professor, Dr. med., R. af Dbg., D. M. p. p., Østergade 32, R. (1872)

Tømmerup, H., Arkivar, Markstrandsvej 12, D. (1913)

Vogensen, Poul, Stud. med., Rosenborggade 15, R. (1924)

Vorn, Erik, stud. jur., Boulevard 31, B. (1922)

Waagenfen, J., Fængselsinspektør, B. Fælledvej 112, B. (1905)

Waidtlow, Georg, Grosferer, Holck Winterfeldtsallé 4, Hellerup.

Warberg, Andreas, Overretssagfører, Brædstrup. (1901)

Weimann, Jens Johann, Grosferer, Vestergade 6, Odense. (1918)

— Svend, Fabrikant, Vestergade 6, Odense. (1917)

Welblund, Erling, Stud. mag., Godthaabsvej 129, Brønshøj. (1925)

Wiberg, A. F., Inspektør, R. af Dbg., Østergade 102, D. (1885)

Zachrisson, William, Direktør, Bengtstasvej 2, Hellerup. (1904)

§ 3.

Det aarlige Kontingent er 6 Kr.; for de 6 yngste Aargange 2 Kr., dog er Russer kontingentfri Medlemmer.

Medlemmerne kan tegne sig for et Ekstrakontingent.

Imod Indbetaling af mindst 100 Kr. en Gang for alle kan enhver, der iøvrigt opfylder Betingelserne for Optagelse, blive livsvarigt Medlem.

Bestyrelsen er berettiget til undtagelsesvis at fritage enkelte Medlemmer for at yde Kontingent i et bestemt Tidsrum eller for bestandig.

Efter Forslag af Bestyrelsen kan der optages Væresmedlemmer.

§ 4.

Har et Medlem i 2 Aar undladt at erlægge Medlemsbidrag, betragtes han som udtraadt af Samfundet og kan kun blive Medlem paany, naar han betaler Restancen for disse 2 Aar.

§ 5.

Den ordentlige Generalforsamling afholdes i København eller Odense inden Udgangen af hvert Aars April Maaned. Indvarslingen sker med mindst 14 Dages Varfel ved Udsendelse af Meddelelse til hvert enkelt Medlem, indeholdende Dagsorden.

Forslag fra Medlemmer maa for at blive behandlet paa den ordentlige Generalforsamling være indleveret skriftligt til Bestyrelsen inden den 15. Marts.

§ 6.

Paa den ordentlige Generalforsamling skal behandles:

- a) Bestyrelsens Beretning om Virksomheden i det forløbne Aar,
- b) Fremlæggelse af det foregaaende Aars Regnskab,
- c) Valg af Medlemmer til Bestyrelsen og Bestyrelsessuppleanter,
- d) Valg af 2 Revisorer (og 2 Revisor-Suppleanter) til at gennemgaa det løbende Aars Regnskab.

§ 7.

Overordentlige Generalforsamlinger, der indvarsles paa samme Maade som den ordentlige Generalforsamling, kan finde Sted efter Bestyrelsens eller en Generalforsamlings Beslutning eller efter skriftligt Forlangende af mindst 1/3 af Medlemmerne. En Generalforsamling, der saaledes begæres indkaldt, skal afholdes senest i den paa Begæringens Indgivelse følgende Maaned.

Odenseaner-Samfundets Lov.

Vedtagne den 5. Marts 1926.

§ 1.

Medlem af Odenseaner-Samfundet kan enhver blive, der har været Discipel eller er eller har været Lærer ved Odense Katedralskole.

§ 2.

Odenseaner-Samfundet har til Formaal at bevare og udvikle Sammenholdet mellem forhenværende Disciple fra samt nuværende og forhenværende Lærere ved Odense Katedralskole.

Dette søges opnaaet ved:

- a) at afholde Sammenkomster for Medlemmerne enten i København eller i Odense,
- b) at fremme Udgivelsen af trykte Meddelelser vedrørende Odense Katedralskole, dens tidligere Lærere og Elever, og
- c) at søge opsamlet Fonds til Understøttelse og rentefri Laan, til Rejselegater v. lign.

§ 8.

Generalforsamlingen, der er Samfundets øverste Myndighed, ledes af en af denne valgt Dirigent.

§ 9.

Veslutninger om Forandringer i Samfundets Vedtægter eller dets Oplosning kan ikke vedtages endeligt paa en enkelt Generalforsamling, men skal efter at være behandlet og vedtaget med almindelig Stemmesflerhed paa en saadan forelægges for en ny Generalforsamling, der vil være at indkalde senest i den paafølgende Maaned; paa denne kan da udenbys Medlemmer stemme ved skriftlig Fuldmagt til et andet Medlem. Paa denne Generalforsamling kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer til Forslagets Vedtagelse.

§ 10.

Vestyrelsen bestaar af 9 Medlemmer; hvert andet Aar afgaar 5 og hvert andet 4 af Vestyrelsesmedlemmerne. Genvalg kan finde Sted. Desuden vælges 2 Suppleanter.

§ 11.

Vestyrelsen leder Samfundets Virksomhed og afgør selv, hvorledes den vil fordele Forretningerne imellem sig.

For at der i et Vestyrelsesmøde skal kunne træffes gyldige Veslutninger, maa mindst 5 Medlemmer være til Stede.

§ 12.

Vestyrelsen er ulønnet, men er berettiget til at antage lønnet Medhjælp.

§ 13.

Regnskabsaaret løber fra 1. Januar til 31. December.

Regnskaberne skal inden den 1. Marts af Vestyrelsen være afgivet til Revisorerne, som senest 3 Uger derefter skal tilendebringe Revisionen og tilstille Vestyrelsen Regnskaberne med deres eventuelle Bemærkninger.

Overgangsbestemmelse.

Nærværende Love vil være at underkaste Revision — ved simpel Stemmesflerhed — ved en ekstraordinær Generalforsamling, som afholdes i Efter-

aaret 1926 i Forbindelse med Samfundets første selstabelige Sammenkomst.

Ved den nævnte ekstraordinære Generalforsamling foretages ligeledes Nyvalg af hele Vestyrelsen.

Den overordentlige Generalforsamling.

Ved den af Vestyrelsen blandt Medlemmerne foretagne Afstemning om, hvorvidt den overordentlige Generalforsamling og den i Forbindelse med denne staaende første selstabelige Sammenkomst i „Odenseaner-Samfundet“ skulde afholdes i København eller Odense, har der vist sig et omend ganske vist meget ringe Flertal for at afholde Sammenkomsten i Odense, og Vestyrelsen har derfor vedtaget nu at afholde den overordentlige Generalforsamling der.

Dagsordenen for denne vil i Henhold til Lovenes Overgangsbestemmelse være:

- 1) Spørgsmaal om Revision af „Odenseaner-Samfundet“'s Love.
- 2) Valg af Vestyrelse.

Generalforsamlingen vil blive afholdt paa Odense Katedralkole, hvorimod det endnu ikke kan siges, hvor den selstabelige Sammenkomst vil finde Sted, ligesom Dagen heller ikke er endelig fastsat. Der vil imidlertid sammen med nærværende Nummer af Bladet blive tilstillet Medlemmerne et Cirkulære, hvori vil findes alle fornødne Oplysninger om Tid og Sted, om Tegning af Deltagelse i den selstabelige Sammenkomst, om Fællesrejse for Deltagerne fra København m. m.

Vestyrelsen haaber, at „Odenseaner-Samfundet“'s Medlemmer i saa stort Omfang som muligt vil forberede sig paa at komme til Stede ved Generalforsamlingen og Sammenkomsten.

De ærede Medlemmer, som endnu ikke har indsendt Kontingent, vil indlagt i Bladet finde en Postgiroblanket til Brug ved Indsendelse af Kontingentet for Aaret 1926.